

13 ก.พ. 2545

853.0411
ค.ศ. 635
01

ปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจตามทัศนะของนักศึกษา
คณะกรรมการศาสตร์สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช

สารนิพนธ์
ของ
นายสุริยา เทพิน

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกธุรกิจศึกษา
ธันวาคม 2544

ปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจตามทัศนะของนักศึกษา
คณะมนุษยศาสตร์สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช

บทคัดย่อ
ของ
นายสุรียา เทพิน

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกธุรกิจศึกษา
ธันวาคม 2544
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุริยา เทพิน : (2544). ปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจตามทัศนะของนักศึกษา

คณะมนุษยศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช. สารนิพนธ์ กศ.ม.

(ธุรกิจศึกษา) กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการควบคุม : ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพรีร์ ลิ้มไทย ประธานควบคุมสารนิพนธ์

รองศาสตราจารย์ชูศรี วงศ์รัตน์ กรรมการควบคุมสารนิพนธ์

การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ตามทัศนะของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช ในด้านปัญหาเกี่ยวกับนโยบายผู้บริหาร ปัญหาเกี่ยวกับอาจารย์ที่ปรึกษา ปัญหาเกี่ยวกับนักศึกษา และ ปัญหาเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช จำนวน 242 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที (t-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษามีปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก ยกเว้นปัญหาเกี่ยวกับนโยบายผู้บริหาร อยู่ในระดับปานกลาง
2. นักศึกษาที่เรียนแผนกวิชาต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ทั้ง 4 ด้าน โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
3. นักศึกษาที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ทั้ง 4 ด้าน โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

THE PROBLEMS IN OPERATING BUSINESS CO – CURRICULAR ACTIVITIES
FROM THE PERSPECTIVES OF STUDENTS , FACULTY OF HOME ECONOMICS
AT RAJAMANGALA INSTITUTE OF TECHNOLOGY CHOTIWET CAMPUS

ABSTRACT

BY

MR. SURIYA TAPIN

Presented in Partial fulfillment of requirements
for the Master of Education degree in Business Education
at Srinakharinwirot University

December 2001

Suriya Tapin. (2001). The problems in Operating Business Co - Curricular Activities from the Perspectives of students, Faculty of Home Economics at Rajamangala Institute of Technology Chotiwet Campus. Master Project, M.Ed. (Business Education). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Assist.Prof.Supee Limthai , Assoc.Prof.Chusri Wongrattana.

The purpose of the research was to study and to compare The problems in Operating Business Co - Curricular Activities from the Perspectives of students Faculty of Home Economics at Rajamangala Institute of Technology Chotiwet Campus in 4 aspects There were the problems of administrator's policy , the problems of teacher , the problems of students and the problems of facilities.

The sample group consisted of 242 students form the Faculty of Home Economic at Rajamangala Intitute of Chotiwet Campus were asked to rate statement of instructional condition in questionnaires. The statistics was used for data analysis are percentage , mean , standard deviation , t - test and one way analysis of variance.

The results were as follow :

1. The students had problems in Operating Business Co-Curricular Activities in all aspects and each aspect at high level except the administrators policy aspect is at the average level.
2. The students in different sections had problems in Operating Business Co-Curricular Activities in all aspects and each aspect was no statistically significant difference.
3. The students in different level had problems in Operating Business Co-Curricular Activities in all aspects and each aspect was no statistically significant difference.

คณะกรรมการควบคุมสารนิพนธ์ และคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาสารนิพนธ์ เรื่อง ปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ตามทัศนะของนักศึกษา คณะเศรษฐศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตชานติเวช ของ นายสุริยา เทพิน ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกธุรกิจศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุมสารนิพนธ์

..... ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพีร์ ลิ้มไทย)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ชูศรี วงศ์รัตนะ)

คณะกรรมการสอบสารนิพนธ์

..... ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพีร์ ลิ้มไทย)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ชูศรี วงศ์รัตนะ)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(อาจารย์สิฏฐากร ชูทรัพย์)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกธุรกิจศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... ประธานกรรมการบริหารหลักสูตร

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพีร์ ลิ้มไทย)

..... หัวหน้าภาควิชาบริหารธุรกิจ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพีร์ ลิ้มไทย)

วันที่ ๙ เดือน ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๔

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความช่วยเหลือแนะนำให้ข้อคิดเห็น และแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ จาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพีร์ ลิ้มไทย ประธานควบคุมสารนิพนธ์ รองศาสตราจารย์ชูศรี วงศ์รัตนะ กรรมการควบคุมสารนิพนธ์ และอาจารย์สิริฐากร ชูทรัพย์ กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ สำอางค์ งามวิชา รองศาสตราจารย์ดร. อารี พันธุ์มณี อาจารย์ชวลิต รวยอาจิณ ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ คณาจารย์ทุกท่านที่กรุณาให้การแนะนำ สั่งสอน และให้ความรู้ตลอดจนให้ความช่วยเหลือในการทำวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้อำนวยการวิทยาเขตโชติเวช คณาจารย์ คณะคณกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช ทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือในการทำวิจัย

ขอขอบคุณ นักศึกษา คณะคณกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช ที่ได้กรุณาช่วยตอบแบบสอบถาม

คุณค่าและประโยชน์ที่เกิดจากสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณของบิดามารดา บุรพคณาจารย์ทุกท่าน ที่ได้อบรมสั่งสอน ชี้แนะแนวทางที่ดีตลอดจนช่วยเหลือแก่ผู้วิจัยตลอดมา

สุริยา เทพิน

สารบัญ

บทที่

หน้า

1.บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	2
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	2
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	2
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	3
สมมติฐานการวิจัย.....	4
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
ความหมายของกิจกรรมเสริมหลักสูตร.....	6
จุดมุ่งหมายและความสำคัญของกิจกรรมเสริมหลักสูตร.....	7
ประเภทของกิจกรรมเสริมหลักสูตร.....	9
หลักการบริหารและการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร.....	11
ปัญหาในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร.....	20
การประเมินผลการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร.....	22
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	24
3.วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	27
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	27
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	28
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	29
การจัดทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	30
สถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	31
4.ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	34
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	34
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	34

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5.สรุปอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	48
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	48
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	48
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	48
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	49
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	49
อภิปรายผล.....	51
ข้อเสนอแนะ.....	55
บรรณานุกรม.....	56
ภาคผนวก.....	60
แบบสอบถาม ปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ตามทัศนะของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโสตถิเวช.....	61
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ.....	73
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	74

บัญชีตารางและแผนภูมิ

ตารางและแผนภูมิ	หน้า
แผนภูมิ 1 แสดงขั้นตอนการปฏิบัติงานเพื่อจัดกิจกรรม.....	17
แผนภูมิ 2 แสดงการจัดกิจกรรมลักษณะที่ครูเป็นศูนย์กลางของกระทรวงศึกษาธิการ.....	18
แผนภูมิ 3 แสดงการจัดกิจกรรมลักษณะนักเรียนเป็นศูนย์กลางของกระทรวงศึกษาธิการ.....	19
ตาราง 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	28
ตาราง 2 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตร ทางธุรกิจโดยรวมและรายด้าน.....	35
ตาราง 3 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการดำเนินกิจกรรม เสริมหลักสูตรทางธุรกิจด้านปัญหาเกี่ยวกับนโยบายผู้บริหาร.....	36
ตาราง 4 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการดำเนินกิจกรรม เสริมหลักสูตรทางธุรกิจด้านปัญหาเกี่ยวกับอาจารย์ที่ปรึกษา.....	37
ตาราง 5 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการดำเนินกิจกรรม เสริมหลักสูตรทางธุรกิจด้านปัญหาเกี่ยวกับนักศึกษา.....	39
ตาราง 6 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการดำเนินกิจกรรม เสริมหลักสูตรทางธุรกิจด้านปัญหาเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก.....	41
ตาราง 7 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการดำเนินกิจกรรม เสริมหลักสูตรทางธุรกิจโดยรวมและรายด้านจำแนกตามแผนกวิชา.....	43
ตาราง 8 เปรียบเทียบปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ โดยรวมและรายด้านจำแนกตามแผนกวิชา.....	44
ตาราง 9 ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการดำเนินกิจกรรม เสริมหลักสูตรทางธุรกิจโดยรวมและรายด้านจำแนกตามระดับการศึกษา.....	45
ตาราง10 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เกี่ยวกับแนวทางในการแก้ปัญหา ในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ.....	48

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การศึกษาเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุดในการพัฒนาประเทศ การพัฒนาทุกสิ่งทุกอย่างจะสำเร็จได้ด้วยดีอยู่ที่คุณภาพของคนในชาติว่ามีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใด การศึกษามีได้มุ่งที่ความเป็นเลิศทางด้านวิชาการเพียงอย่างเดียว แต่รวมถึงการสร้างสรรค์ ส่งเสริมให้เป็นบุคคลที่มีความประพฤติดีงาม มีทักษะทางด้านวิชาชีพ จริยธรรมรวมทั้งการมีมนุษยสัมพันธ์ การที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้เจริญงอกงามเป็นคนที่มีความภาพสมบูรณ์ในทุกๆด้านนั้น จำเป็นจะต้องอาศัยวิธีการและกระบวนการหลายประการ เช่น การเรียนการสอน การฝึกอบรม และการจัดกิจกรรม เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกหัดทบทวนจนเกิดเป็นความรู้ ทักษะ ประสบการณ์และมีปัญญาตามความมุ่งหมายของหลักสูตร

กิจกรรมเสริมหลักสูตรเป็นกิจกรรมประเภทต่างๆ ซึ่งจัดขึ้นในสถาบันการศึกษา โดยที่ไม่มีการคิดหน่วยกิต แต่จัดขึ้นเพื่อช่วยให้นักเรียนสำเร็จการศึกษา และส่งเสริมนักเรียนอย่างกว้างขวาง โดยที่ครูและผู้บริหารของโรงเรียนจะให้ความช่วยเหลือเพียงเล็กน้อย (ใจจริง บุญเรืองรอด. 2536 : 27) ด้วยเหตุนี้กิจกรรมเสริมหลักสูตรจึงเป็นกิจกรรมสำคัญ และจำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาคุณสมบัติเสริมสร้างบุคลิกภาพ และสมรรถภาพในด้านต่าง ๆ ให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน นอกเหนือไปจากการรับฟังการบรรยายในชั้นเรียน การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรจะช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถ มีวิจาร์ณญาณ และประสบการณ์อย่างกว้างขวาง ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้รับจากตำรา หรือจากห้องเรียนไปใช้ในการปฏิบัติงานจริงได้มากขึ้น (ประณีต วิบูลย์ประพันธ์. 2533: 1)

โครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2541 และโครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2541 สายคหกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล กระทรวงศึกษาธิการ ได้จัดให้วิชาธุรกิจอยู่ในหมวดวิชาชีพ กลุ่มวิชาชีพเฉพาะสาขา / กลุ่มวิชาชีพเลือก / และกลุ่มวิชาชีพพื้นฐาน โดยมีจุดมุ่งหมายให้ผู้สำเร็จการศึกษามีความรู้ทั้งภาคทฤษฎี ภาคปฏิบัติและทักษะปฏิบัติการในฐานะนักเทคโนโลยีได้อย่างแท้จริง ตลอดจนเป็นผู้ที่มีจริยธรรม และคุณธรรมด้วย การจัดหลักสูตรได้พิจารณาให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน ความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และสามารถเลือกใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมในการปฏิบัติงานทั้งในครอบครัว และเพื่อธุรกิจการค้าจึงนับได้ว่าวิชาธุรกิจมีบทบาทสำคัญในการฝึกให้ผู้เรียนได้นำไปใช้ทั้งในชีวิตประจำวันและในการทำงานอาชีพในอนาคต

ในการเรียนการสอนวิชาธุรกิจจะให้มีประสิทธิภาพอย่างแท้จริง ไม่ใช่เพียงแต่สอนให้นักเรียนรู้จักความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับธุรกิจและบทบาทของธุรกิจเท่านั้น ยังต้องคำนึงถึงการสร้างประสบการณ์เพื่อจะนำไปสู่การปฏิบัติที่เหมาะสมต่อไป แนวทางหนึ่งที่จะเพิ่มพูนประสบการณ์หลาย ๆ ด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่เป็นทักษะและการนำทฤษฎีมาใช้ให้เกิดผลเป็นรูปธรรม แนวทางนั้นก็คือ การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ครูธุรกิจจะต้องมีความสามารถในการเลือกกิจกรรมที่มุ่งส่งเสริมให้แก่ผู้เรียนได้ประสบการณ์ ได้รับความรู้กว้างขวางยิ่งขึ้น และมีโอกาสฝึกฝนทักษะต่าง ๆ นอกเหนือจากวิชาชีพเฉพาะด้านที่นักเรียนศึกษาอยู่ (นิภา แนวบุญเนียร 2526 : 3 - 7) คุณค่าและประโยชน์จากเหตุผลดังกล่าว สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล

วิทยาเขตโชติเวช จึงได้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจขึ้นอย่างแพร่หลาย แต่การดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่ผ่านมาไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร และมีปัญหาเกิดขึ้นหลายประการ ซึ่งอาจเกิดจาก กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่จัดขึ้นนั้นมุ่งเน้นทางด้านสาขาวิชาชีพมากเกินไป ทำให้นักศึกษา ไม่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ให้เป็นธุรกิจการค้าได้ ปัญหาในเรื่องของงบประมาณไม่เพียงพอ เวลาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรมีน้อย ครูและนักศึกษาขาดทักษะและประสบการณ์ในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตร และอาจมีปัญห่อื่น ๆ ซึ่งยังไม่มีการสำรวจอย่างจริงจัง

ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นสมควรทำการศึกษาปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช เพื่อให้เกิดประโยชน์ในการปรับปรุงและสนับสนุนการเรียนการสอน และการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ของวิทยาเขตโชติเวช และส่งผลให้ผู้เรียนเป็นคนที่มีความรู้ในสังคมต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษา ปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ตามทัศนะของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช ทั้ง 4 ด้าน คือ ปัญหาเกี่ยวกับนโยบายผู้บริหาร ปัญหาเกี่ยวกับอาจารย์ที่ปรึกษา ปัญหาเกี่ยวกับนักศึกษา และปัญหาเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมความสะดวก
2. เพื่อเปรียบเทียบปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ตามทัศนะของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช ทั้ง 4 ด้าน โดยจำแนกตาม แผนกวิชา และระดับการศึกษา
3. เพื่อรวบรวมข้อเสนอแนะและแนวทางในการแก้ปัญหาการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ตามทัศนะของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ จะเป็นข้อมูลพื้นฐานให้กับผู้บริหารและอาจารย์ที่ปรึกษาได้ใช้เป็นแนวทางในการวางแผน ปรับปรุง แก้ไขปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.1 ประชากร ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2542 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ จำนวน 412 คน และนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง จำนวน 249 คน รวมทั้งหมด 661 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาคณะคหกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2542 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ จำนวน 151 คน และนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง จำนวน 91 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Randoms Sampling) รวม 242 คน

2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

2.1.1 แผนกวิชา ซึ่งแบ่งได้ดังต่อไปนี้

2.1.1.1 แผนกวิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย

2.1.1.2 แผนกวิชาอาหารและโภชนาการ

2.1.1.3 แผนกวิชาคหกรรมศาสตร์

2.1.2 ระดับการศึกษา

2.1.2.1 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

2.1.2.2 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะของนักศึกษา ที่มีต่อปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ทั้ง 4 ด้าน คือ

2.2.1 ปัญหาเกี่ยวกับนโยบายผู้บริหาร

2.2.2 ปัญหาเกี่ยวกับอาจารย์ที่ปรึกษา

2.2.3 ปัญหาเกี่ยวกับนักศึกษา

2.2.4 ปัญหาเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. กิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ หมายถึง กิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อเสริมสร้างประสบการณ์ทางด้านธุรกิจ ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างกว้างขวางนอกเหนือจากเนื้อหาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ได้แก่ การจัดร้านค้า สาริต การจัดแสดงผลงานทางวิชาการทางธุรกิจ การแข่งขันการจัดร้านค้า การจัดนิทรรศการ การจัดป้ายนิเทศ การจัดกิจกรรมเพื่อหารายได้ทั้งภายใน – ภายนอก วิทยาเขต

2. ปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ หมายถึง สภาพหรือสิ่งที่เป็นอุปสรรคต่อการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ

2.1 ปัญหาเกี่ยวกับนโยบายผู้บริหาร หมายถึง สภาพหรือสิ่งที่เป็นอุปสรรคที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการปฏิบัติงานที่ผู้บริหารกำหนดให้เป็นแนวทางในการส่งเสริมและการสนับสนุนการดำเนินกิจกรรมเสริมทางธุรกิจ ได้แก่ ผู้บริหารไม่ได้แต่งตั้งอาจารย์ที่ปรึกษา ผู้บริหารไม่ได้ชี้แจงถึงโครงการการจัดกิจกรรมให้ผู้ปกครองทราบ ผู้บริหารเข้มงวดในการอนุมัติการใช้อาคาร – สถานที่ ผู้บริหารให้การสนับสนุนและส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจน้อย เป็นเหตุให้การดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ไม่บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้

2.2 ปัญหาเกี่ยวกับอาจารย์ที่ปรึกษา หมายถึง สภาพหรือสิ่งที่เป็นอุปสรรคที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานของอาจารย์ที่ปรึกษา ได้แก่ อาจารย์ที่ปรึกษาไม่ทราบจุดมุ่งหมายของการจัดกิจกรรม อาจารย์ที่ปรึกษาไม่สามารถให้คำแนะนำหลักการที่ถูกต้องในการจัดกิจกรรม อาจารย์ที่ปรึกษาไม่ได้วิเคราะห์ปัญหาของนักศึกษาในการวางแผนส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตร อาจารย์ที่ปรึกษาไม่ได้วิเคราะห์ความต้องการของนักศึกษาเพื่อวางแผนในการส่งเสริมการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร จำนวนอาจารย์ที่ปรึกษาไม่เพียงพอ อาจารย์ที่ปรึกษามีประสบการณ์น้อย ปัญหาความรับผิดชอบของอาจารย์ที่ปรึกษา ปัญหาในการส่งเสริมและสนับสนุนของอาจารย์ที่ปรึกษา เป็นเหตุให้การดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ไม่บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้

2.3 ปัญหาเกี่ยวกับนักศึกษา หมายถึง สภาพหรือสิ่งที่เป็นอุปสรรคที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานและการมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจของตัวนักศึกษาเอง ได้แก่ นักศึกษาไม่ให้ความร่วมมือ นักศึกษาขาดการรายงานผลและชี้แจงผลงานในการจัดกิจกรรม นักศึกษาขาดความกระตือรือร้นในการจัดกิจกรรม นักศึกษาไม่เห็นความสำคัญและประโยชน์ที่จะได้รับ นักศึกษาขาดการวางแผนในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร นักศึกษาขาดการรายงานผลและชี้แจงผลการจัดกิจกรรม นักศึกษาขาดความรับผิดชอบ นักศึกษาขาดแคลนเงินทุน นักศึกษาขาดผู้แนะนำให้คำปรึกษา นักศึกษามีปัญหาในการตัดสินใจเลือกกิจกรรม นักศึกษาขาดการประสานงานที่ดี เป็นเหตุให้การดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ไม่บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้

2.4 ปัญหาเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก หมายถึง สภาพหรือสิ่งที่เป็นอุปสรรคที่เกี่ยวข้องกับ อาคารสถานที่ ช่วงเวลา งบประมาณในการดำเนินกิจกรรมตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ ได้แก่ อาคารสถานที่ไม่เพียงพอ ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรไม่เหมาะสมและไม่เพียงพอ งบประมาณในการสนับสนุนไม่เพียงพอ กฎระเบียบของสถานศึกษาไม่เอื้ออำนวย ผู้ปกครองไม่ให้ความร่วมมือ ขาดวัสดุอุปกรณ์ในการดำเนินงาน เป็นเหตุให้การดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ไม่บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้

3. ผู้บริหาร หมายถึง ผู้อำนวยการวิทยาลัยเซนต์โยเซฟ หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากผู้อำนวยการวิทยาลัยเซนต์โยเซฟให้ทำหน้าที่ในการกำกับ ควบคุม ดูแล ช่วยเหลือสนับสนุน การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ปีการศึกษา 2542

4. อาจารย์ที่ปรึกษา หมายถึง บุคลากรผู้มีหน้าที่เป็นที่ปรึกษาหรือดูแลให้คำแนะนำเกี่ยวกับการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตเซนต์โยเซฟ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2542

5. นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาที่กำลังเรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2542 ซึ่งประกอบไปด้วย นักศึกษาแผนกวิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย นักศึกษาแผนกวิชาอาหารและโภชนาการ นักศึกษาแผนกวิชาคหกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตเซนต์โยเซฟ

สมมติฐานการวิจัย

1. นักศึกษาที่เรียนในแผนกวิชาต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ รวม
ทุกด้าน และรายด้านแตกต่างกัน
2. นักศึกษาที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจรวม
ทุกด้านและรายด้านแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้มุ่งที่จะศึกษาปัญหาในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจตามทัศนะของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโสตถิเวช การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้แบ่งเนื้อหาออกเป็น 6 ส่วน ดังต่อไปนี้

1. ความหมายของกิจกรรมเสริมหลักสูตร
2. จุดมุ่งหมายและความสำคัญของกิจกรรมเสริมหลักสูตร
3. ประเภทของกิจกรรมเสริมหลักสูตร
4. หลักการบริหารและการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร
5. ปัญหาในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร
6. การประเมินผลการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความหมายของกิจกรรมเสริมหลักสูตร

คำว่ากิจกรรมเสริมหลักสูตรได้มีการเรียกชื่อแตกต่างกันออกไป เช่น กิจกรรมร่วมหลักสูตร กิจกรรมพิเศษ กิจกรรมโรงเรียน กิจกรรมนอกหลักสูตร กิจกรรมกึ่งหลักสูตร กิจกรรมเสริมหลักสูตร กิจกรรมนอกโรงเรียน กิจกรรมครูและนักเรียน กิจกรรมกลุ่ม เป็นต้น แม้แต่ในภาษาอังกฤษก็มีการใช้ชื่อที่แตกต่างกัน เช่น Extra Activities , Co - Curricular Activities , Student Activities , School Activities , Grop Activities , Extra Curricular Activities , Semi Curricular Activities , Formal Activities เป็นต้น แต่ถึงแม้จะมีการเรียกชื่ออย่างไรก็ตาม กิจกรรมเสริมหลักสูตร (Co - Curricular Activities) ก็มีจุดประสงค์เพื่อจัดให้นักเรียนได้เพิ่มเติมในการเรียนรู้และเป็นการจัดประสบการณ์ที่เหมาะสมให้แก่พวกเขาเหล่านั้น

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2535 : 3) ได้ให้คำนิยามคำว่ากิจกรรมเสริมหลักสูตร หมายถึง กิจกรรมที่เป็นการปฏิบัติงานร่วมกันของผู้เรียนเป็นกลุ่ม ๆ ตามความถนัดและตามความสนใจ มิใช่กิจกรรมที่ครูจัดขึ้นเพื่อผู้เรียนในการเรียนวิชาต่าง ๆ ซึ่งผู้เรียนจะต้องเรียนและสอบให้ผ่านตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ แต่กิจกรรมเสริมหลักสูตรเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนร่วมกันคิด ช่วยกันทำ และช่วยกันแก้ปัญหา อันที่จะปลูกฝังลักษณะที่ดีในการอยู่ร่วมกันในสังคมประชาธิปไตย ซึ่ง อุทัย เพชรชวย (2531 : 24) ได้ให้ความหมายของกิจกรรมเสริมหลักสูตรไว้ว่า เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นนอกเหนือจากกิจกรรมในหลักสูตร โดยนักเรียนสมัครใจที่จะเข้าร่วมและดำเนินการเอง ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน โดยครูทำหน้าที่เป็นผู้แนะนำ ไม่มีการบังคับว่ากิจกรรมใดต้องเรียนหรือต้องทำ นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมได้ ตามความถนัดและความสนใจ ไม่มีการวัดผลได้ตก กิจกรรมเหล่านั้นจัดขึ้นเพื่อเป็นการเพิ่มพูนความรู้และเสริมประสบการณ์การเรียนการสอนในชั้นเรียนให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

พนัส หันนาคินทร์ (2513 : 159) ได้อธิบายถึงความหมายของกิจกรรมเสริมหลักสูตร ไว้ว่า กิจกรรมทั้งมวลที่โรงเรียนจัดขึ้นเพื่อความเจริญของนักเรียน เมื่อเป็นเช่นนี้ กิจกรรมที่โรงเรียนจัดขึ้นเพื่อจุด

ประสงค์อันนั้นก็ไมควรมีนอก หรือ ในหลักสูตร เพราะกิจกรรมต่าง ๆ ย่อมหมายรวมอยู่ในหลักสูตรที่โรงเรียนได้กำหนดขึ้นไว้ทั้งสิ้น สำหรับ ภิญโญ สาร (2514 : 325) กล่าวว่า กิจกรรมของนักเรียน หมายถึง บรรดากิจกรรมประกอบ หรือนอกหลักสูตรทั้งหลายที่ให้การศึกษากับนักเรียนนอกห้องเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ กาญจนา ศรีกาฬสินธุ์ (2531 : 46) ได้ให้ความหมายของกิจกรรมเสริมหลักสูตร หมายถึง กิจกรรมต่าง ๆ ที่โรงเรียนสนับสนุนให้นักเรียนร่วมกันจัดขึ้นนอกเวลาเรียน และนอกเหนือจากหลักสูตรที่โรงเรียนกำหนดให้เรียนในเวลาปกติ ทั้งนี้ด้วยความสมัครใจของนักเรียนเอง และด้วยความช่วยเหลือ อำนวยความสะดวกของโรงเรียนในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อให้กิจกรรมแต่ละอย่างบรรลุความสำเร็จตามความมุ่งหมายที่ตั้งไว้

นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์ (2525 : 38) กล่าวว่า กิจกรรมเสริมหลักสูตร หมายถึง บรรดากิจกรรมประกอบหรือนอกหลักสูตรทั้งหลาย ที่ให้การศึกษากับเด็กนักเรียนนอกห้องเรียน จัดขึ้นโดยนักเรียนสมัครใจที่จะเข้าเรียน และดำเนินการเอง โดยมีคณาจารย์เห็นชอบและสนับสนุน ส่วนประดับ นิลพงา (2535 : 126) ได้สรุปความหมายกิจกรรมร่วมหลักสูตร ไว้ว่า กิจกรรมต่าง ๆ รวมทั้งประสบการณ์ที่สถานการศึกษาจัดให้แก่ผู้เรียนเพื่อมุ่งความเจริญงอกงามของผู้เรียน

จากความหมายของกิจกรรมเสริมหลักสูตร ที่ได้ยกมาถ้อยคำนี้ พอจะสรุปได้ว่า กิจกรรมเสริมหลักสูตร เป็นกิจกรรมที่สถานศึกษาจัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้เพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ที่จำเป็นในการเรียนรู้ โดยที่ผู้เรียนเป็นผู้ดำเนินกิจกรรมเหล่านั้น ภายใต้การดูแลให้คำปรึกษาและช่วยเหลือแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษา กิจกรรมต่าง ๆ ที่ผู้เรียนได้ดำเนินการนั้นจะไม่มีกรอบบังคับ และผู้เรียนมีอิสระในการเข้าร่วมโดยความสมัครใจ ไม่มีการบังคับ เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การทำงานเป็นกลุ่ม

จุดมุ่งหมายและความสำคัญของกิจกรรมเสริมหลักสูตร

ดังที่เป็นการยอมรับว่าการศึกษาเป็นการพัฒนามนุษย์ การศึกษามีการจัดทั้งในกิจกรรมหลักและกิจกรรมเสริม การเรียนในชั้นเรียนจะสมบูรณ์ไม่ได้ หากผู้เรียนขาดการนำเอาวิชาการเหล่านั้นไปประยุกต์ใช้ให้เป็นผลในรูปธรรม กิจกรรมเสริมหลักสูตรนับว่ามีความสำคัญยิ่งที่จะช่วยพัฒนาผู้เรียนในทุก ๆ ด้าน ดังที่ ไพโรจน์ นาคะสุวรรณ และ วันนอร์ มะทา (2523 : 1) ได้กล่าวว่า ความสำคัญของกิจกรรมเสริมหลักสูตร มีความจำเป็นและมีความสำคัญ คือ เพื่อสนองความต้องการทางจิตวิทยาของนักเรียนในการยอมรับของบุคคลในวัยเดียวกัน กิจกรรมเสริมหลักสูตรสามารถดึงเอาความสนใจ ความสามารถพิเศษ และความกระตือรือร้นของนักเรียนให้แสดงออกมา กิจกรรมเสริมหลักสูตรช่วยให้ผู้เรียนได้ใช้เวลาว่างให้มีคุณค่าและเกิดประโยชน์ต่อส่วนรวมและตนเอง กิจกรรมเสริมหลักสูตรเป็นการสร้างมนุษย์สัมพันธ์อันดีงามระหว่างนักเรียนกับนักเรียน และนักเรียนกับครู - อาจารย์ กิจกรรมเสริมหลักสูตรช่วยพัฒนาความเป็นผู้นำของเด็กได้ดีกว่าในชั้นเรียน ครูหรืออาจารย์ที่ปรึกษาจะต้องปล่อยให้เด็กมีโอกาสจัดทำกันเอง มีโอกาสเลือกและประกอบกิจกรรมด้วยตนเอง

แมคคาว์น (Mckown อ้างในไพโรจน์ นาคะสุวรรณ และ วันนอร์ มะทา (2523 : 2) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรนั้นมีความสำคัญเท่ากับการจัดการเรียนการสอน และมีความเห็นเพิ่มเติมว่า หลักสูตรและกิจกรรมเสริมหลักสูตรเป็นสิ่งที่แยกออกจากกันไม่ได้ แม้มีวิธีการ อุปกรณ์ และเครื่องมือในการจัดทำนั้นแตกต่างกันแต่นักเรียนและครูอาจารย์เป็นบุคคลกลุ่มเดียวกันและจุดมุ่งหมายพื้นฐานของการศึกษาก็อันเดียวกัน

นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์ (2525 : 7-8) ได้เสนอจุดมุ่งหมายและความสำคัญในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรไว้ว่า

1. เพื่อส่งเสริมความเป็นประชาธิปไตย และเป็นพลเมืองดีของชาติ
2. เพื่อให้เด็กรู้จักนำตนเองและบังคับตนเอง
3. เพื่อให้ความร่วมมืออันดีซึ่งกันและกัน
4. เพื่อให้เด็กนักเรียนค้นพบความถนัด ความสามารถพิเศษ ความสนใจของตนเองให้ฝึกฝนและพัฒนาความสามารถนั้น ๆ ให้ดียิ่งขึ้นไปด้วย
5. เพื่อก่อให้เกิดวินัยที่ดี ส่งเสริมให้นักเรียนเคารพกฎข้อบังคับต่าง ๆ ในสังคมที่ตนอยู่และวางตนได้ดีในสังคม
6. เพื่อให้นักเรียนมีความสามัคคีในหมู่คณะ รักโรงเรียน ห่วงในเกียรติของโรงเรียน และขยันดี
7. เป็นการส่งเสริมทักษะต่าง ๆ เช่น ทักษะในการเป็นผู้นำ การทำงานร่วมกัน มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และเกิดความสนุกสนานที่จะทำงานที่ตนเองสนใจ
8. เพื่อสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างครูกับนักเรียน ระหว่างนักเรียนกับนักเรียน
9. เพื่อส่งเสริมพัฒนาการด้านบุคลิกภาพ มีความรับผิดชอบ รู้จักเคารพบุคคลอื่น
10. เพื่อช่วยให้หลักสูตรสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ช่วยให้การวัดผลประสพความสำเร็จทางการศึกษาอย่างแท้จริง
11. ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้วิชาต่าง ๆ ในหลักสูตรให้ดียิ่งขึ้น
12. ช่วยให้นักเรียนได้ใช้เวลาว่างอย่างมีประโยชน์ และมีประสิทธิภาพ

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2525: 7-8) ได้กำหนดจุดประสงค์ของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ไว้ดังนี้

1. เพื่อให้เป็นผู้มีระเบียบวินัย
2. เพื่อให้มีความจงรักภักดีต่อสถาบัน ชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์
3. เพื่อให้มีความเข้าใจและเลื่อมใสในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข
4. เพื่อให้มีความรับผิดชอบในการปฏิบัติตามสิทธิและหน้าที่ภายในขอบเขตกฎหมาย
5. เพื่อให้ทราบซึ่งในคุณค่า ดำรงไว้ และส่งเสริมเอกลักษณ์วัฒนธรรมอันดีงามของชาติไทย
6. เพื่อให้เกิดความรักและความสามัคคีในหมู่คณะ
7. เพื่อเสริมทักษะ ความถนัดและความคิดริเริ่มสร้างสรรค์
8. เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางร่างกายและจิตใจและให้รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
9. เพื่อให้รู้จักบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคม และเสริมสร้างความมั่นคงของชาติ
10. เพื่อให้มีคุณธรรมและจริยธรรมอันดีงาม
11. เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการจัดการศึกษา

จากที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่าจุดมุ่งหมายและความสำคัญของกิจกรรมเสริมหลักสูตร มุ่งเน้นที่จะให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ทักษะ ทศนคติที่ดี ตลอดจนปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรม ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักปรับปรุงบุคลิกภาพของตนเองเพื่ออยู่ร่วมและทำงานกับบุคคลอื่น สมาชิกอื่นในสังคม อีกทั้งกิจกรรมเสริมหลักสูตรยังมุ่งให้ผู้เรียนได้เกิดความสามัคคีในหมู่คณะ การเกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์มีความคิดที่เกิดจากการศึกษาค้นคว้าทดลอง งามงามแตกฉานออกไปเรื่อย ๆ เป็นความคิดแปลกใหม่

ประเภทของกิจกรรมเสริมหลักสูตร

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2525 : 8) ได้แบ่งประเภทของกิจกรรมเสริมหลักสูตรออกเป็น 10 ประเภท ดังนี้

1. กิจกรรมลูกเสือหรือยุวกาชาด หรือเนตรนารี หรือกิจกรรมผู้นำเพื่อประโยชน์
2. กิจกรรมศาสนา
3. กิจกรรมส่งเสริมวัฒนธรรมไทย
4. กิจกรรมส่งเสริมการเกษตรและสหกรณ์
5. กิจกรรมการใช้ห้องสมุด
6. กิจกรรมส่งเสริมการใช้สินค้าไทย
7. กิจกรรมอนุรักษ์ศิลปกรรมและสิ่งแวดล้อม
8. กิจกรรมทัศนศึกษา
9. กิจกรรมนันทนาการ
10. กิจกรรมส่งเสริมวิชาการต่าง ๆ ในหลักสูตร

ส่วนแมคคาวน์ (Mckown อ้างในไพโรจน์ นาคะสุวรรณ และ วันนอร์ มะทา (2523 : 45) กล่าวว่า ประเภทของกิจกรรมเสริมหลักสูตรควรแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ กิจกรรมเสริมหลักสูตรซึ่งจัดขึ้นเฉพาะบุคคลหรือจัดเป็นกลุ่ม แต่ กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่จะนำมากล่าวในที่นี้ คือ กิจกรรมเสริมหลักสูตรระดับ มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา

1. ประเภทของ กิจกรรมเสริมหลักสูตรซึ่งจัดในระดับมัธยมศึกษา จาก เอกสารประกอบการบรรยาย

วิชา Foundations of Guidance and Student Personnel Work

- 1.1 กรีฑา Athletics
- 1.2 ละคร Dramatics
- 1.3 ดนตรี Music
- 1.4 การจัดทำหนังสือพิมพ์ Journalism
- 1.5 ความสนใจพิเศษ Interest Clubs
- 1.6 การบริหารกิจการนักศึกษา Student Government
- 1.7 กิจกรรมประเภทอื่น ๆ Miscellaneous

2. ประเภทของ กิจกรรมเสริมหลักสูตรซึ่งจัดในระดับอุดมศึกษา การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรในระดับอุดมศึกษา อาร์บัคเคิล (Arbuckle จาก Student Personnel Services in Higher Education) แบ่งออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

- 2.1 กรีฑา Athletics
- 2.2 กิจกรรมเฉพาะนักศึกษาชายและนักศึกษานหญิง
- 2.3 กิจกรรมเสริมหลักสูตรประเภทชุมนุมต่าง ๆ ซึ่งจัดขึ้นเพราะความสนใจของนักศึกษา และเป็นกิจกรรมที่นิยมจัดขึ้นตามสถาบันอุดมศึกษาทั่วไป เช่น ชุมนุมทางศาสนา ชุมนุมทางด้านวิชาการ ชุมนุมละคร ชุมนุมหนังสือพิมพ์ ชุมนุมปารุภกาและไต้วาที ชุมนุมทางการเมือง

จิตรารัตน์ โพธิามะกะ (2523 : 5) ได้แบ่งกิจกรรมเสริมหลักสูตรออกเป็น 3 ลักษณะ ดังนี้

1. กิจกรรมเสริมหลักสูตรในเชิงวิชาการ ซึ่งเป็น กิจกรรมเสริมหลักสูตรอย่างแท้จริง เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนที่สนใจในวิชาการที่มีอยู่ในหลักสูตรนั้น ๆ ได้รับความเพิ่มพูน ส่งเสริมและกระตุ้นความสนใจของนักเรียนทางด้านวิชาการให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

2. กิจกรรมพิเศษในลักษณะบำเพ็ญประโยชน์เพื่อส่วนรวม ทั้งสังคมภายในสถานศึกษา สังคมภายนอก หรือชุมชนใกล้เคียง และห่างไกลสถานศึกษา เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกหัดบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคม

3. กิจกรรมเสริมหลักสูตรในลักษณะอื่น ๆ กิจกรรมประเภทนี้อาจจะเป็นกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางสังคมทางอ้อม เพราะจุดมุ่งหมายไม่เป็นการส่งเสริมทางวิชาการที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตร

ประดัด นิลพังงา (2535 : 129 -130) ได้แบ่งกิจกรรมเสริมหลักสูตรตามหลักสูตรวิชาการศึกษา ออกเป็น 3 ประเภท คือ กิจกรรมประเภทที่โรงเรียนเป็นผู้ดำเนินการจัด กิจกรรมที่ผู้เรียนเป็นผู้ดำเนินการจัด และกิจกรรมที่ชุมชนเป็นผู้ดำเนินการจัด

1. กิจกรรมประเภทที่โรงเรียนเป็นผู้ดำเนินการจัด เช่น ห้องสมุด การแนะแนว กีฬา ลูกเสือ อนุภาษาด เนตรนารี ยุวกาชาด โฮมรูม กิจกรรมสหกรณ์ กิจกรรมพัฒนาชุมชน กิจกรรมส่งเสริมระเบียบวินัย กิจกรรมหาทุนการศึกษา ทุนอาหารกลางวัน กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์

2. กิจกรรมที่ผู้เรียนเป็นผู้ดำเนินการจัด เช่น สภานักเรียน ชุมนุ่มหรือชมรมต่าง ๆ หนังสือนิยาย และวารสารของโรงเรียน การจำหน่ายสินค้าฝีมือนักศึกษาในงานต่าง ๆ

3. กิจกรรมที่ชุมชนเป็นผู้ดำเนินการจัด เช่น ศูนย์เยาวชน ยุวเกษตรกร ยุวพุทธสมาคม กิจกรรมลูกเสือชาวบ้าน ศูนย์สังคมสงเคราะห์ ศูนย์ส่งเสริมการเกษตร ศูนย์ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม ห้องสมุดประชาชน การจัดแหล่งข้อมูลข่าวสารหมู่บ้าน กิจกรรมหารายได้ โครงการปลูกป่า ชมรมกล้วยไม้ มุลนิธิตายใจไทย เป็นต้น

ธีรศักดิ์ ศรีพรวิสิฐ (2529 : 14 - 17) ได้กล่าวถึงลักษณะและประเภทของการจัดกิจกรรมนักเรียน ซึ่งแบ่งได้กว้าง ๆ 3 ลักษณะ คือ

1. กิจกรรมที่มุ่งเน้นให้นักศึกษาได้ฝึกฝนทักษะและได้ค้นคว้าเพิ่มเติม เช่น กิจกรรมชุมนุมต่าง ๆ ทั้งที่เป็นกิจกรรมทางวิชาการและไม่เป็นกิจกรรมทางวิชาการ

2. กิจกรรมที่ฝึกการช่วยตนเอง ช่วยหมู่คณะ ฝึกความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และการให้บริการสังคม เช่น การประชุม กิจกรรมเกี่ยวกับการพิมพ์ กิจกรรมที่ทำนอกโรงเรียน

3. กิจกรรมนักเรียนที่ฝึกในด้านการปกครอง การบริหารกิจกรรมประเภทนี้เพื่อฝึกให้เด็กรู้จัก และคุ้นเคยกับการปกครองระบอบประชาธิปไตย ให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียน

หลักการบริหารและการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

1. หลักการบริหารงานกิจกรรมเสริมหลักสูตร

ในการดำเนินงานกิจกรรมเสริมหลักสูตรนั้น ในอดีตได้มีการจัดในกลุ่มนักเรียนที่มีความสนใจเป็นกลุ่ม ๆ เท่านั้น แต่ในระยะต่อมาได้มีการพัฒนาและขยายการจัดและการตอบสนองความต้องการของผู้เรียนเพิ่มขึ้น ซึ่งจะต้องเกี่ยวข้องกับปัจจัยหลาย ๆ ด้านด้วยกัน เช่น บุคลากรในการจัดและส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตร อาคารสถานที่ งบประมาณ ตลอดจนผู้บริหารที่จะสนับสนุนและสนใจที่จะส่งเสริมอย่างเต็มกำลังความสามารถ ซึ่งในเรื่องนี้ กิติมา ปรีดีติลล (2532 : 191 - 195) ได้กล่าวถึงบทบาทของผู้บริหารที่มีต่อการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรพอสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรหรือกิจกรรมนักเรียนนั้น ผู้บริหารจะต้องมีหน้าที่ ดังนี้ กำหนดนโยบายของโรงเรียนในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรหรือกิจกรรมนักเรียนให้แน่ชัด กำหนดระเบียบการจัดกิจกรรมนักเรียน วางแผนกิจกรรมนักเรียนโดยรวบรวมข้อมูลและศึกษาสภาพความพร้อมของโรงเรียนด้าน บุคลากร สถานที่ อุปกรณ์ งบประมาณ ตัดสินใจเลือกเปิดกิจกรรมตามความพร้อม รายงานการจัดกิจกรรมของนักเรียนประเภทต่าง ๆ และการจัดชุมนุมต่าง ๆ ในแต่ละภาคเรียนให้เจ้าสังกัดทราบ สั่งยกเลิกหรือระงับกิจกรรม หรือชุมนุมต่าง ๆ ที่เห็นว่าจะก่อให้เกิดปัญหาหรือไม่เหมาะสม หรือมีการกระทำที่อาจจะนำมาสู่ภัยอันตรายต่อความมั่นคงของชาติ จัดงบประมาณหรือรูปองค์การของสายบริหารงานกิจกรรม กำหนดขอบข่ายหน้าที่ความรับผิดชอบของหัวหน้าหมวดกิจกรรม และครูกิจกรรมให้ชัดเจน รวบรวมความคิดเห็น ข้อเสนอแนะของทุกฝ่าย เพื่อประเมินผลการจัดกิจกรรมและนำไปสู่การปรับปรุงงานต่อไป

กาญจนา คุณารักษ์ (2540 : 350) ได้กล่าวถึงบทบาทและหน้าที่ของผู้บริหารที่มีต่อกิจกรรมเสริมหลักสูตรดังต่อไปนี้

1. เป็นผู้ริเริ่มวางแผนงานกิจกรรมเสริมหลักสูตร
2. มีความเข้าใจจุดประสงค์และวิธีการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรอย่างถูกต้อง มีส่วนร่วมในการตั้งความมุ่งหมาย กำหนดระเบียบข้อบังคับ วางแผนเกี่ยวกับการจัดหารายได้ตลอดจนค่าใช้จ่ายของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร
3. เห็นความสำคัญของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรและให้การสนับสนุน
4. สามารถให้คำแนะนำแก่นักเรียนได้
5. สามารถนิเทศอาจารย์ที่ปรึกษาประจำกิจกรรมนั้น ๆ ได้
6. มีหน้าที่สั่งยกเลิกกิจกรรม ถ้าเห็นว่ากิจกรรมนั้นอาจนำมาซึ่งความเสียหายแก่โรงเรียน
7. ชี้แจงโครงการจัดกิจกรรม ให้ผู้ปกครองทราบเกี่ยวกับนโยบายและจุดประสงค์ของการจัดกิจกรรม

คู่มือการจัดกิจกรรมตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 (2535 : 8) ได้กำหนดบทบาทและความรับผิดชอบของผู้บริหารในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรไว้ดังนี้

1. กำหนดระเบียบข้อบังคับว่าด้วยการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร
2. กำหนดกิจกรรมให้อยู่ในสายงานวิชาการของโรงเรียนและกำหนดให้ครูทุกคนมีหน้าที่รับผิดชอบเป็นที่ปรึกษากิจกรรม คนละอย่างน้อย 1 กิจกรรม
3. จัดสรรงบประมาณที่เหมาะสมให้
4. จัดอาคาร สถานที่ ที่เหมาะสมให้

5. ติดตาม ดูแลการจัดกิจกรรมอย่างสม่ำเสมอ
6. ในกรณีที่มีกิจกรรมรักษาดินแดน จัดให้ครูที่ปรึกษานักศึกษาวิชาทหาร ตามหลักสูตรของกรมการรักษาดินแดน
7. รายงานการจัดกิจกรรมประเภทต่าง ๆ ในแต่ละภาคเรียนให้เจ้าสังกัดทราบ
8. สนับสนุนการจัดประชุมปรึกษาหารือระหว่างครูที่ปรึกษากิจกรรมเพื่อพัฒนาการจัดกิจกรรมให้บรรลุจุดประสงค์ที่กำหนด

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ (2531 : 5) ได้กำหนดบทบาทของผู้บริหารโรงเรียนในการดำเนินการบริหารงานกิจการนักเรียน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายของการจัดการศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ บทบาทดังกล่าวของผู้บริหารมีดังนี้

1. ริเริ่มในการวางแผนงานการจัดกิจการนักเรียน
2. แบ่งสายงานที่รับผิดชอบในแต่ละกิจกรรม และเป็นผู้ร่วมกำหนดแนวทางในการปฏิบัติงาน
3. พิจารณาตัวบุคคลให้เหมาะสมกับงาน
4. ควบคุมดูแลให้บุคลากรทุกฝ่ายปฏิบัติงานตามแผนที่วางไว้
5. ดูแลประสานงานเพื่อให้ทุกฝ่ายปฏิบัติงานสัมพันธ์กันอย่างมีประสิทธิภาพ
6. ส่งเสริมสนับสนุนด้านอุปกรณ์ ทรัพยากรตามสมควรแก่กรณี
7. เสนอรายงานการปฏิบัติงานแก่ผู้เกี่ยวข้อง และบุคคลในชุมชนทราบ
8. ร่วมในการประเมินผลการปฏิบัติงานอย่างสม่ำเสมอ
9. ควบคุมการเบิกจ่ายเงิน
10. จัดหาแหล่งเงินทุนความช่วยเหลือเพื่อนำมาใช้ในการกิจกรรม
11. ให้คำปรึกษาในการดำเนินงานทุก ๆ ด้าน
12. อนุมัติในการจัดกิจกรรมทุกประเภท ทั้งในและนอกโรงเรียน และเป็นผู้สั่งยกเลิกการจัดกิจกรรมที่ไม่เหมาะสม และไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่วางไว้

ในเรื่องเดียวกันนี้ ไพโรจน์ นาคะสุวรรณ และวันนอร์ มะทา (2526 : 18 - 19) ได้กล่าวถึงบทบาทของผู้บริหารโรงเรียนที่มีต่อกิจกรรมเสริมหลักสูตรไว้ว่า ผู้บริหาร เป็นบุคคลสำคัญที่สุดเพราะผู้บริหารเป็นตัวจักรสำคัญของโรงเรียนเป็นนักวางแผน ผู้ดำเนินงาน ผู้ประสานงาน และเป็นนักนิเทศก์ให้แก่งานของตนเอง ฉะนั้นในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ผู้บริหารควรพิจารณาดูความจำเป็น คุณประโยชน์ที่จะได้รับ ตลอดจนการเตรียมบุคลากรซึ่งจะต้องมีส่วนเข้ามาเกี่ยวข้องให้มีความเข้าใจวัตถุประสงค์ วิธีการดำเนินงาน และคุณประโยชน์ซึ่งนักเรียนจะได้รับจากการเข้าร่วมกิจกรรมนั้น ๆ ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้บริหารควรยึดหลักต่อไปนี้ เป็นแนวทางในการบริหารการจัดการกิจกรรม

1. ปรับปรุงแนวความคิดในการจัดการศึกษาให้ทันสมัยอยู่เสมอ ควรนำมาปฏิบัติได้
2. มีความเข้าใจวัตถุประสงค์และวิธีการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรอย่างถูกต้อง
3. ยอมรับว่าอาจารย์ที่ปรึกษาของการจัดกิจกรรมอาจจะมีความสามารถยิ่งกว่าตนเอง
4. มีความรับผิดชอบในหน้าที่ตนเอง โดยให้ความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ ของการจัดกิจกรรม เช่น เป็นที่ปรึกษาในการจัดวิทยากร หรือแหล่งวิชาการของชุมชน จัดหาเงิน จัดสรรอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ จัดเวลา สถานที่อันสมควรให้ตลอดจนการคัดเลือกอาจารย์ที่ปรึกษา

5. มีความพร้อมในการร่วมเผชิญปัญหา อันอาจจะเกิดขึ้นและแก้ปัญหาต่าง ๆ ด้วยวิจารณญาณ
6. มีเอกสารหรือรายงานการติดตามผลของกิจกรรมประเภทต่าง ๆ ซึ่งจะนำมาใช้ได้ทันที

แม้บทบาทของผู้บริหารที่มีต่อการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรจะมีมากมาย และสำคัญเป็นอย่างยิ่ง แต่การดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรจะสำเร็จเป็นไปตามวัตถุประสงค์ได้ ก็ต้องอาศัยบุคลากรที่มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน นั่นคืออาจารย์ที่ปรึกษาในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ซึ่งประภาพรรณ สุวรรณสุข (2526 : 58 - 59) ได้กล่าวถึงบทบาทและหน้าที่ของครูต่อการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ดังนี้

1. เป็นผู้ที่มีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับวัตถุประสงค์และวิธีดำเนินงานของกิจกรรมเสริมหลักสูตร เป็นอย่างดี
2. สามารถสร้างความสนใจของนักเรียน เพื่อให้เข้ามามีส่วนร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรได้
3. สามารถให้คำแนะนำเกี่ยวกับการดำเนินงานของกิจกรรมเสริมหลักสูตรแก่นักเรียนได้
4. สามารถให้คำแนะนำแก่นักเรียนให้รู้จักการเลือกเข้าเป็นสมาชิก
5. ต้องอยู่ใกล้ชิดกับนักเรียนทุกครั้งที่มีการจัดกิจกรรม และคอยดูแลให้นักเรียนปฏิบัติตามกิจกรรมไปตามแผนที่ได้วางไว้
6. มีส่วนร่วมในการดำเนินการประเมินผลของกิจกรรม
7. เป็นผู้รายงานกิจกรรมต่าง ๆ ที่นักเรียนได้ปฏิบัติไปแล้ว ต่อผู้บริหารโรงเรียน และถ้ามีสิ่งที่ไม่ดีงามเกิดขึ้นภายในชุมนุม ครูควรต้องรายงานให้ผู้บริหารทราบ

ไพโรจน์ นาคะสุวรรณ และวันนอร์ มะทา (2526 : 19 - 20) ได้กล่าวถึงงานของอาจารย์ที่ปรึกษาการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ดังนี้

1. มีความเข้าใจและสามารถปรับตัวให้เข้ากับนักเรียนได้
2. รู้วิธีการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่ถูกต้อง
3. ยินดีเสียสละเวลาร่วมทำงานกับนักเรียน
4. มีหลักการสร้างความสามัคคีระหว่างนักเรียนในสถาบันเดียวกัน และต่างสถาบันสามารถใช้กิจกรรมเบนความสนใจ และชักจูงให้นักเรียนมีพฤติกรรมการรวมกลุ่มไปในแนวทางที่ดี

หน้าที่ของอาจารย์ที่ปรึกษา คือ เป็นผู้ให้คำแนะนำเรื่องวัตถุประสงค์ การดำเนินงานและโครงการ ช่วยให้นักเรียนจัดกิจกรรม และประเมินผลให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของนักเรียน และโรงเรียน ช่วยแนะนำให้รู้จักการประชาสัมพันธ์ และช่วยแนะวิธีปรับปรุงการประชุม และวิธีการจัดหาเงินหรือทุนในการดำเนินงาน ซึ่ง เสริมวิทย์ ศุภเมธี (2531 : 94) ได้เสนอแนะบทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษากิจกรรมเสริมหลักสูตรไว้ว่า

1. มีความรู้ หรือประสบการณ์ในเรื่องของชุมนุม หรือชมรม
2. มีความเข้าใจ เป็นมิตร และยินดีทำงานร่วมกับนักเรียน
3. มีอารมณ์มั่นคง
4. มีความสุขุมรอบคอบ
5. ทำตนเป็นแบบอย่างที่ดี

นอกจากนี้ในคู่มือการจัดกิจกรรมตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น และตอนปลาย ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 (2533 : 10) ได้ให้รายละเอียดของการปฏิบัติงานของครูที่ปรึกษากิจกรรม ดังนี้

1. จัดทำแผนการจัดกิจกรรม เพื่อส่งให้หัวหน้าหมวดกิจกรรม
2. ร่วมประชุมหารือเพื่อพัฒนาการจัดกิจกรรมตามแผนงานที่หัวหน้าหมวดกิจกรรมกำหนด
3. ประชาสัมพันธ์ให้นักเรียนเข้าใจจุดมุ่งหมายและแนวทางการจัดกิจกรรมแต่ละกิจกรรม
4. ดำเนินการรับสมัครสมาชิก
5. ประชุมนิเทศสมาชิกเกี่ยวกับข้อปฏิบัติของการเข้าร่วมกิจกรรม
6. จัดให้มีการเลือกตั้งคณะกรรมการดำเนินการ
7. วางแผนการจัดกิจกรรมแต่ละกิจกรรมร่วมกับสมาชิก เพื่อเสนอขออนุมัติต่อที่หัวหน้าหมวดกิจกรรม
8. เป็นที่ปรึกษา ช่วยเหลือและเข้าร่วมทำกิจกรรมกับสมาชิกอย่างใกล้ชิด
9. บันทึกผลการประเมิน

ไพโรจน์ นาคะสุวรรณ และวันนอร์ มะทา (2526 : 21) ได้กล่าวถึงบทบาทของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมเสริมหลักสูตร นักเรียนและนักศึกษาเป็นผู้ดำเนินการหรือเข้าร่วมการจัดกิจกรรม ฉะนั้นนักเรียนและนักศึกษาจะต้องเข้าใจในบทบาทหน้าที่ของตนเอง โดยเจาะความรับผิดชอบในฐานะผู้ดำเนินงานหรือผู้เข้าร่วมกิจกรรม และบทบาทในฐานะเป็นผู้มาศึกษาหาความรู้จึงควรแบ่งเวลา สำหรับทางด้านวิชาการและเวลาสำหรับการจัดกิจกรรม ในภาวะปัจจุบันนักเรียนและนักศึกษาซึ่งมีบทบาทในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรจะใช้เวลาบางส่วนเพื่อการจัดทำกิจกรรมเสริมหลักสูตร ซึ่งโดยการปฏิบัติที่ถูกต้องแล้ว อาจารย์ที่ปรึกษาควรคอยให้คำแนะนำในการแบ่งเวลาให้ถูกหลัก กล่าวคือ ไม่ควรใช้เวลาในการเรียนมาทำกิจกรรม ฉะนั้นการพิจารณาความสัมฤทธิ์ผลของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร จะต้องพิจารณาถึงสัมฤทธิ์ผลในการเรียนการศึกษของผู้จัดทำด้วย และถ้าผู้ดำเนินงานจัดกิจกรรมประสบความล้มเหลวในการเรียนการศึกษาก็ควรถือว่าการจัดกิจกรรมนั้นไม่บรรลุผลตามวัตถุประสงค์อย่างสมบูรณ์ (ประภาพรรณ สุวรรณสุข 2526 : 59 - 60) ได้กล่าวถึงบทบาทและหน้าที่ของนักเรียนต่อการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรยังสามารถแยกได้ดังนี้

1. เป็นผู้ริเริ่มหรือมีส่วนเป็นผู้ริเริ่มและดำเนินการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร
2. เข้าใจวัตถุประสงค์และวิธีดำเนินงานของกิจกรรมนั้น ๆ เป็นอย่างดี
3. ปฏิบัติตนให้ถูกต้องตามกฎหมายข้อบังคับ
4. เข้าร่วมในกิจกรรมที่ตนเองสนใจและมีความสามารถ
5. รู้จักแบ่งเวลาให้ถูกต้องระหว่างเวลาที่ใช้ในกิจกรรมในห้องเรียนและเวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร
6. ช่วยบริจาควัสดุอุปกรณ์หรือทุนทรัพย์ในบางโอกาสให้มีการสนับสนุนการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเมื่อมีโอกาส

นอกจากนี้ ในคู่มือการจัดกิจกรรมนักเรียนระดับมัธยมศึกษา แก้ไขเพิ่มเติมครั้งที่ 4 พ.ศ. 2528 (2529 : 31) ได้กำหนดงานของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมของนักเรียนดังนี้

1. ดำเนินการเลือกตั้งกรรมการดำเนินงาน ภายใต้คำแนะนำของครูที่ปรึกษากิจกรรม
2. ประชุมวางแผนและกำหนดโครงการที่จะทำในแต่ละภาคเรียน
3. จัดทำปฏิทินปฏิบัติงาน
4. ดำเนินงานและร่วมในการปฏิบัติกิจกรรม

5. ประสานงานกับครูที่ปรึกษากิจกรรม หัวหน้าหมวดกิจกรรม ครูที่ปรึกษากิจกรรมอื่น ๆ
6. จัดให้มีการแสดงผลงานของกิจกรรมที่ดำเนินอยู่
7. ประเมินผลการปฏิบัติกิจกรรมให้ครูที่ปรึกษากิจกรรมทราบ เพื่อปรับปรุง และพัฒนาให้ดีขึ้นต่อไป

2. หลักการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพ และตรงตามจุดประสงค์ของสถานศึกษาควรจะต้องพิจารณาถึงหลักในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเบื้องต้น ซึ่งประภาพรรณ สุวรรณสุข (2526 : 53 - 57) ได้ให้หลักเบื้องต้นในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรไว้พอสรุปได้ดังนี้ หลักการให้นักเรียนทุกคนเป็นสมาชิกของโรงเรียน โรงเรียนหรือสถานศึกษาจะต้องยอมรับว่านักเรียนทุกคนเป็นสมาชิกของโรงเรียนและมีสิทธิและหน้าที่ในการเข้าร่วมกิจกรรมทุก ๆ กิจกรรมที่ทางโรงเรียนได้จัดตั้งขึ้น กิจกรรมที่จัดขึ้นควรจะต้องกำหนดไว้ในตารางเวลาของโรงเรียน โดยที่เวลาที่กำหนดไว้นั้นจะต้องไม่มีการกำหนดตายตัว ทั้งนี้ควรคำนึงถึงสถานที่ประเภทของกิจกรรมที่จัดความพร้อมของนักเรียน และนักเรียนทุกคนควรที่จะได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมและในการรับสมาชิก และการเข้าร่วมกิจกรรมนั้นจะต้องยึดถือหลักประชาธิปไตย ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรนั้นควรมุ่งที่ผู้เรียนเป็นหลักเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีประสบการณ์เพิ่มมากขึ้น แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าชุมชนหรือบุคคลอื่นจะไม่มีส่วนร่วม อาจจะเป็นการเชิญมาเป็นวิทยากร หรือการสนับสนุนวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ในการเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียนทางสถานศึกษาไม่ควรอนุญาตให้นักเรียนคนไหนคนหนึ่งได้ออกจากชั้นเรียนในเวลาเรียนปกติเพื่อไปร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตร เพราะจะทำให้เกิดผลเสียต่อการเรียนของผู้เรียนและอาจจะทำให้โปรแกรมการสอนของครูใช้ไม่ได้ผล ครูจะต้องสอนให้นักเรียนรู้จักการแบ่งเวลาให้ถูกต้อง และมีการดูแลอย่างทั่วถึง การเข้าร่วมกิจกรรมของครูควรจัดเป็นส่วนหนึ่งของโปรแกรมการทำงานตามปกติของครู ซึ่งจะเป็นการเสริมสร้างกำลังใจสำหรับอาจารย์ที่ปรึกษา และครูผู้ดูแลให้คำชี้แนะและอำนวยความสะดวกในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรนั้นควรจะเริ่มจากการทำสิ่งที่เล็ก ๆ และง่าย ๆ ขึ้นไปสู่กิจกรรมที่ยุ่ยากซับซ้อน มีการเก็บข้อมูลบันทึกกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อศึกษาและประเมินผลงานที่ผ่านมา และประการสำคัญทางสถานศึกษาจะต้องสนับสนุนทั้งบุคลากรและงบประมาณตลอดจนวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

กาญจนา คุณารักษ์ (2540 : 347 - 248) กล่าวถึงหลักเบื้องต้นในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรว่า ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรนั้นจะต้องเป็นไปตามนโยบายหลักของรัฐบาล ในการพัฒนาการศึกษาเพื่อส่งเสริมความเจริญของประเทศชาติ โดยจะต้องยึดหลักการดังนี้ คือ

1. ยอมรับว่านักเรียนทุกคนเป็นสมาชิกของโรงเรียนมีสิทธิที่จะเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรต่าง ๆ
2. กิจกรรมที่จัดขึ้นควรกำหนดไว้ในตารางเวลาของโรงเรียน
3. นักเรียนทุกคนควรจะได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้น ๆ
4. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรควรจะต้องมุ่งที่ผู้เรียนเป็นสำคัญ
5. ไม่ควรให้นักเรียนคนใดคนหนึ่งออกจากชั้นเรียนในเวลาเรียนปกติเพื่อไปเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรซึ่งอาจจะเป็นผลเสียต่อการเรียนของนักเรียนเอง
6. ผู้นำนักเรียนควรได้รับการฝึกและพัฒนาอย่างเหมาะสม
7. ควรจะต้องมีการดูแลแนะนำในการทำกิจกรรมอย่างเพียงพอ

8. การเข้าร่วมกิจกรรมของครูควรจัดให้เป็นส่วนหนึ่งของโปรแกรมการทำงานตามปกติของครู
9. ผู้บริหารและครูควรทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษามีใช้ผู้สั่งการ
10. การทำกิจกรรมต่าง ๆ ควรเริ่มจากสิ่งทีเล็กและง่ายไปสู่กิจกรรมที่ใหญ่และยาก
11. ควรมีการเตรียมวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ในการทำกิจกรรมให้พร้อม
12. ในการพิจารณาจัดกิจกรรมใด ๆ ก็ตาม ควรทำด้วยความรอบคอบ
13. ทุก ๆ กิจกรรมควรจะต้องมีการเก็บบันทึกการกระทำต่าง ๆ อย่างถาวร
14. ควรจัดสรรเงินอุดหนุนอย่างเพียงพอและยุติธรรม
15. โรงเรียนและชุมชนควรจะได้รับรู้เกี่ยวกับการทำกิจกรรมของนักเรียน
16. ผู้บริหารและครูควรจะเห็นว่ากิจกรรมเสริมหลักสูตรมีความสำคัญเท่าเทียมกับกิจกรรมในหลักสูตร
17. กิจกรรมเสริมหลักสูตรไม่จำเป็นต้องทำพร้อมกันทุกกิจกรรม

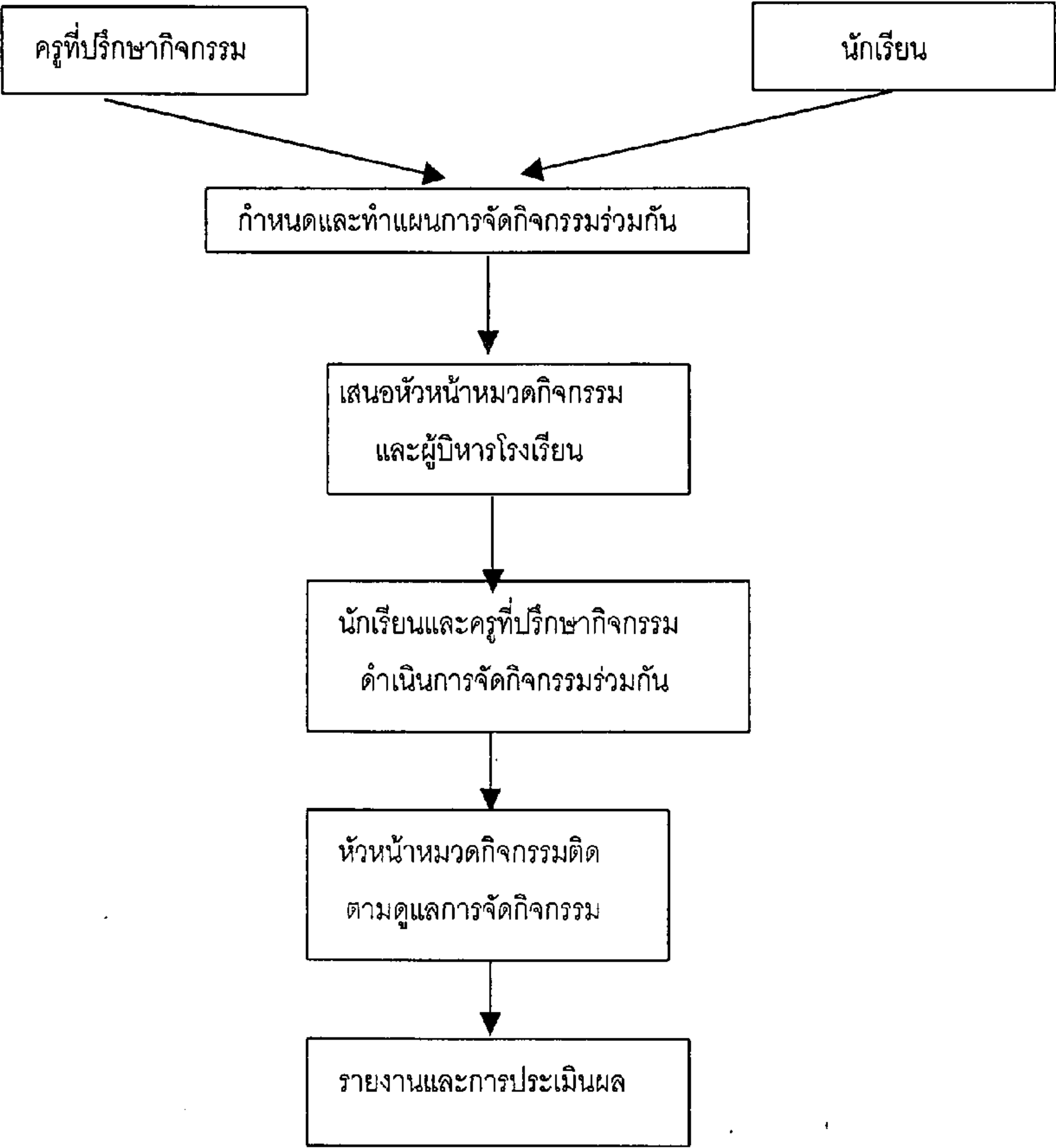
ประติษฐ์ ฮวบเจริญ (2520 : 19) ได้ให้หลักในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร พอสรุปได้ว่า ควรใช้หลักประชาธิปไตย นั่นคือ นักเรียนแต่ละคนควรทำกิจกรรมที่ตนเองสนใจ และถนัดที่สุด การทำกิจกรรมนักเรียนควรยึดถือการพัฒนาการจัดมากกว่าที่จะยึดถือผลงานที่ออกมา ไม่ควรเน้นที่ระเบียบข้อบังคับ นักเรียนควรมีบทบาท และได้รับประโยชน์จากการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรมากที่สุด พันธ์ หันนาคินทร์ (2524 : 226 - 228) ได้เสนอหลักในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร พอสรุปได้ว่า สมาชิกหรือนักเรียนที่จะเข้าร่วมกิจกรรมนั้นจะต้องเป็นนักเรียนในสถานศึกษานั้น ๆ โรงเรียนจะเป็นผู้แนะนำกิจกรรมต่าง ๆ พร้อมทั้งเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมเหล่านั้น และการเข้าร่วมของนักเรียนจะต้องเป็นอิสระเสรี และประชาธิปไตย ครูหรือสถานศึกษาเป็นผู้ให้ความสะดวกและการแนะนำช่วยเหลือทั้งงบประมาณ สถานที่ วัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็นในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

นอกจากนี้ในคู่มือการจัดกิจกรรมตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น และตอนปลาย ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 (2533 : 7) ได้เสนอหลักเกณฑ์ในการจัดกิจกรรม เพื่อให้สถานศึกษาจัดกิจกรรมได้บรรลุจุดประสงค์จำต้องมีเกณฑ์และข้อกำหนดใหญ่ ๆ สำหรับเป็นแนวทางในการดำเนินงาน ดังนี้

1. มีระเบียบข้อบังคับ ซึ่งโรงเรียนเป็นผู้กำหนด
2. ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการวางแผนดำเนินการ
3. เน้นกระบวนการกลุ่มและการปฏิบัติจริง โดยดำเนินการไปในทางสร้างสรรค์
4. มีครู – อาจารย์ในโรงเรียนเข้าร่วมรับผิดชอบดำเนินการในฐานะครูที่ปรึกษากิจกรรม อย่างน้อยกิจกรรมละ 1 คน
5. การกำหนดหรือยกเลิกกิจกรรมใดอยู่ในดุลยพินิจของหัวหน้าสถานศึกษานั้น ๆ
6. นักเรียนต้องเลือกเข้าร่วมกิจกรรมตามความถนัดและความสนใจกิจกรรมที่นักเรียนเลือกอาจเป็นกิจกรรมเดียวตลอด 6 ภาคเรียน หรืออาจแตกต่างกันในแต่ละภาคเรียนก็ได้ และหากเห็นว่ากิจกรรมใดไม่จำเป็นต้องใช้เวลาทั้งภาคเรียนก็อาจจัดให้มีหลายกิจกรรมได้ในหนึ่งภาคเรียน

จากแนวดำเนินการในการจัดกิจกรรมดังกล่าว อาจนำมาสรุปเป็นแผนภูมิขั้นตอนการปฏิบัติ เพื่อจัดกิจกรรม ดังนี้

แผนภูมิที่ 1 : แสดงขั้นตอนการปฏิบัติงานเพื่อจัดกิจกรรม

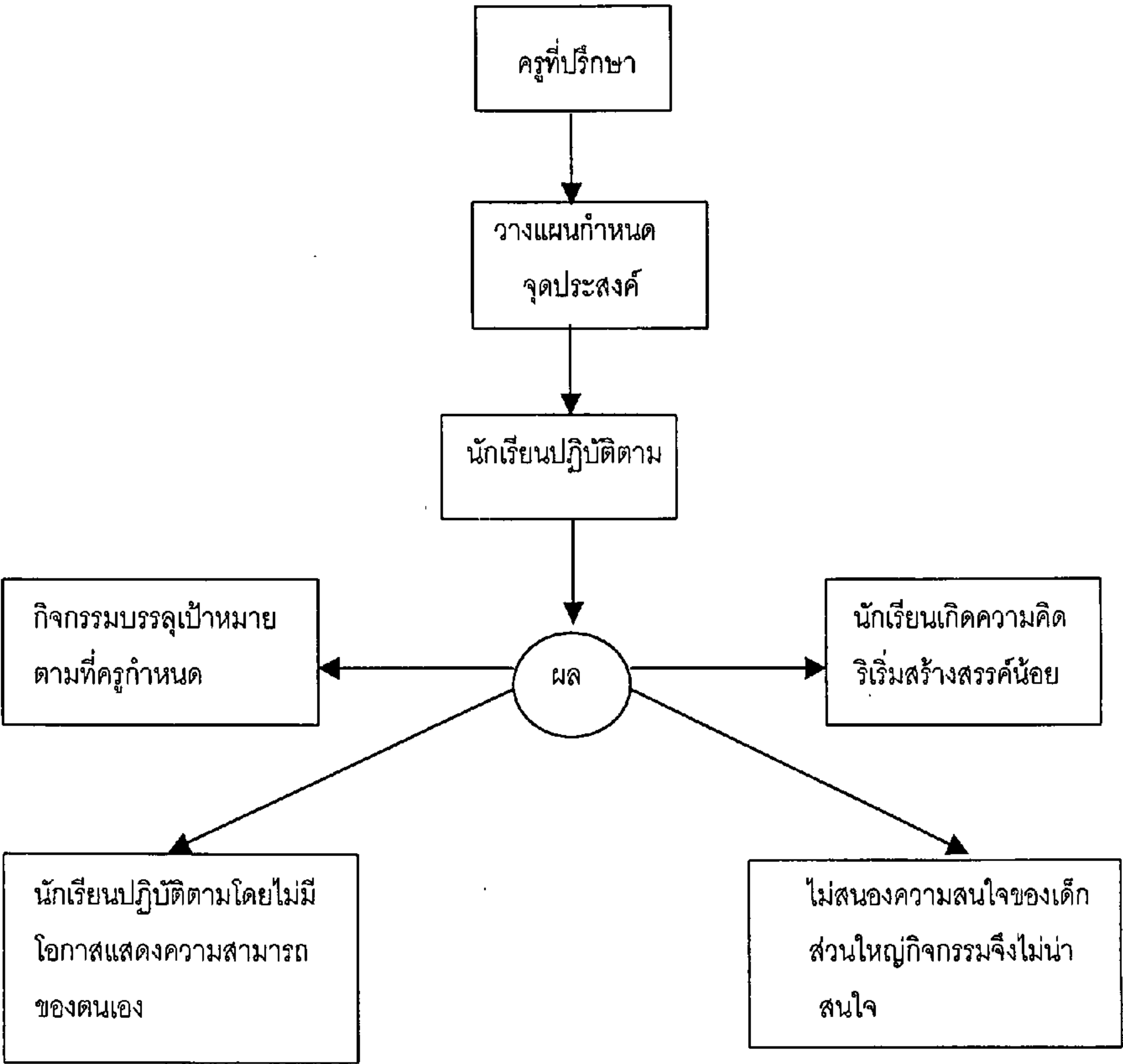

นอกจากนี้ กระทรวงศึกษาธิการ (2528) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมนักเรียนไว้ 2 ลักษณะ คือ

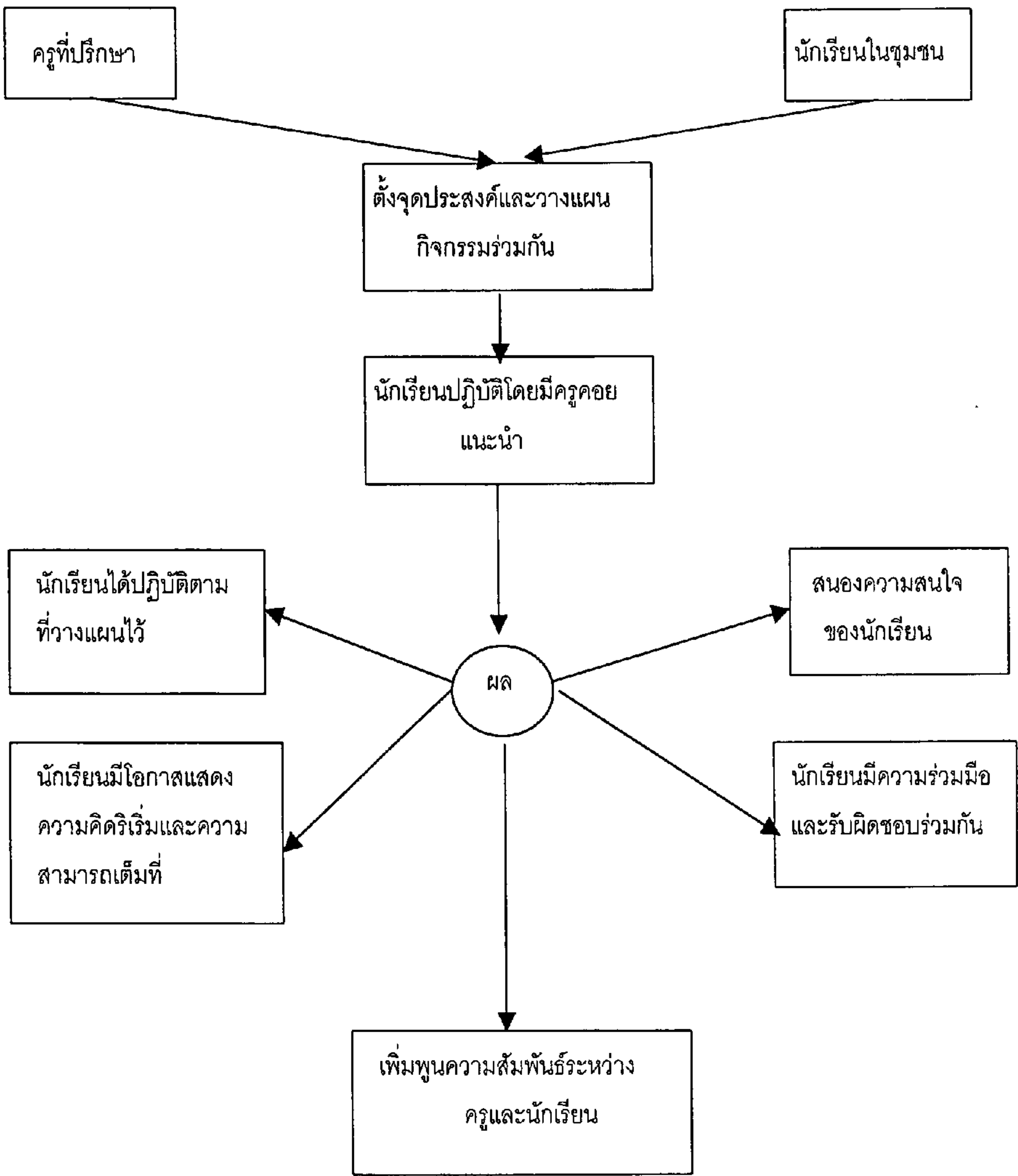
- 1. การจัดกิจกรรมที่เน้นครูเป็นศูนย์กลาง
- 2. การจัดกิจกรรมที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง

โดยได้เสนอไว้ดังรายละเอียดในแผนภูมิ ที่ 2 และแผนภูมิที่ 3 ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

แผนภูมิที่ 2 แสดงการจัดกิจกรรมลักษณะที่ครูเป็นศูนย์กลางของกระทรวงศึกษาธิการ

แผนภูมิที่ 3 แสดงการจัดกิจกรรมลักษณะนักเรียนเป็นศูนย์กลางของกระทรวงศึกษาธิการ

ปัญหาในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

กิจกรรมเสริมหลักสูตรเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ การให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมเป็นสิ่งที่พึงปรารถนา แต่การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมเสริมหลักสูตรสาขาใดก็ตามมักประสบปัญหาอยู่บ่อย ๆ ดังที่ อเนก ส่งแสง (2540 : 137 – 142) ได้แยกปัญหาในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรไว้ดังนี้

1. การส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตรนั้น ถ้ายิ่งส่งเสริมมากผลกระทบในเรื่องระเบียบและงานประจำก็จะมีมากขึ้นตามความจำเป็น เช่น จะเห็นว่ากิจกรรมที่ทำความยุ่งยากให้กับตารางสอนที่จัดไว้เรียบร้อยแล้วอยู่บ่อย ๆ ย่อมทำให้เกิดการต่อต้านจากฝ่ายนักเรียนและยังอาจทำให้คณะครูอาจารย์รู้สึกอึดอัดด้วย โดยเฉพาะครูที่สอนวิชาที่มีลักษณะต่อเนื่องกันไปเรื่อย ๆ เช่น วิชาคณิตศาสตร์ หรือวิชาภาษา ปัจจุบัน รวมไปถึงครูที่ต้องเสียชั่วโมงสอนวิชาใดวิชาหนึ่งของตนไปหลายครั้งในแต่ละปี

2. เด็กบางคนอาจเข้าไปเกี่ยวข้องกับกิจกรรมมากเกินไปจนทำให้เสียการเรียน ผลที่ตามมาคือทำให้ผู้ปกครองและครูเกิดความเป็นห่วงและกังวลใจ ที่เกิดเช่นนี้อาจจะเป็นในรูปการเข้าไปเกี่ยวข้องกับหลาย ๆ กิจกรรม หรืออาจจะเป็นลักษณะที่นักเรียนเข้าไปรับภาระการผลิตงานการแสดงอย่างใดอย่างหนึ่ง มากเกินไป โดยให้ความสนใจในเรื่องการเรียนเพียงเล็กน้อย

3. นักเรียนบางคนที่ถูกกลายเป็ดาวของโรงเรียนหรือดาราฟุตบอล อาจจะได้รับ ความสนใจจากคนอื่นมากเกินไปและอาจกลายเป็นผู้สร้างปัญหาด้านวินัยให้เกิดขึ้นในห้องเรียนได้ง่าย ๆ

4. ครูบางคนอาจเข้าร่วมกิจกรรมด้านนี้มากเกินไปจนกระทั่งไม่เอาใจใส่งานหน้าที่ตามปกติ

5. อาจเกิดความขัดแย้งในกลุ่มครูเกี่ยวกับการใช้สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เช่น การใช้สนามกีฬาหรือโรงพลศึกษา และอาจมีการแข่งขันในการดึงนักเรียนบางคนที่มีความสามารถสูงให้มาช่วยงานต่าง ๆ ให้

6. การใช้ยานพาหนะ ซึ่งปกติโรงเรียนก็มีน้อยอยู่แล้วอาจเกิดปัญหาขัดแย้งในการใช้งานและกระทบต่อตารางการใช้ยานพาหนะปกติได้

7. ปัญหาในด้านการเงิน ซึ่งต้องใช้จำนวนมากก็มักจะเกิดขึ้นเสมอในการจัดกิจกรรมแต่ละครั้ง โดยเฉพาะในบางกิจกรรมที่ต้องใช้งบประมาณสิ้นเปลืองมาก เช่น การเดินทางออกต่างจังหวัด การแสดงละคร การซื้อเครื่องมืออุปกรณ์

8. อาจมีปัญหว่าผู้ปกครองบางคนไม่มีเงินพอที่จะสนับสนุนบุตรหลานของตนให้เข้าร่วมกิจกรรมได้ทั้ง ๆ ที่ทราบดีว่าบุตรหลานของตนจะได้รับผลประโยชน์อย่างมาก

กาญจนา คุณารักษ์ (2540 : 351-352) ได้กล่าวถึงปัญหาในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ไว้ว่า ครูเป็นตัวแทนที่สำคัญต่อความสำเร็จหรือล้มเหลวของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ปัญหาที่พบในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรสามารถแยกได้ดังนี้

1. ขาดการฝึกอบรมครูเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร
2. ปัญหาเรื่องเวลา
3. ครูที่ให้ความสนใจกับกิจกรรมมาก มักไม่มีเวลาเตรียมการสอน
4. ปัญหาการริเริ่มกิจกรรม
5. ครูร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรโดยไม่มีค่าล่วงเวลา
6. นักเรียนบางคนร่วมกิจกรรมทุกประเภท ทำให้มีผลกระทบต่อการเรียน และบางคนไม่ร่วมกิจกรรมอะไรเลย

7. ปัญหาการประเมินผลกิจกรรม

จากผลการสัมมนา เรื่อง “ การจัดกิจกรรมนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา” โดยคณะนิติบัญญัติ
โท วิชาเอกการมัธยมศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร (2528 : 99 – 105) ได้สรุปประเด็นปัญหาที่สำคัญเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมนักเรียน ไว้ดังนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับผู้บริหารสถานศึกษา

- 1.1 ไม่สนับสนุน และไม่เห็นความสำคัญของกิจกรรมนักเรียน
- 1.2 แต่งตั้งหัวหน้าหมวดกิจกรรมด้วยตนเอง โดยไม่คำนึงถึงความรู้ความสามารถ

2. ปัญหาเกี่ยวกับครูผู้สอนกิจกรรม

- 2.1 ไม่แน่ใจวัตถุประสงค์ของกิจกรรมนักเรียน
- 2.2 ไม่แน่ใจเรื่องกิจกรรมนักเรียน แต่จะมุ่งเน้นกิจกรรมวิชาการด้านเดียว
- 2.3 ไม่มีแนวคิด และขาดทักษะในการจัดกิจกรรมนักเรียน
- 2.4 ไม่ให้ความร่วมมือในการดำเนินกิจกรรมนักเรียน
- 2.5 จำนวนครูไม่ได้สัดส่วนกับจำนวนนักเรียน

3. ปัญหาเกี่ยวกับนักเรียน

- 3.1 กิจกรรมบางกิจกรรมมีจำนวนนักเรียนเลือกมากเกินไป
- 3.2 กิจกรรมบางกิจกรรมไม่ได้รับความสนใจจากนักเรียน
- 3.3 นักเรียนที่เรียนเก่งจะไม่สนใจ เลือกแต่กิจกรรมทางวิชาการ
- 3.4 ไม่กระตือรือร้น เนื่องจากไม่มีคะแนน

4. ปัญหาเกี่ยวกับงบประมาณ

- 4.1 ไม่มีงบประมาณสนับสนุนในโครงการ
- 4.2 หัวหน้าหมวดกิจกรรมต้องเสียค่าใช้จ่ายส่วนตัวอยู่เสมอ ในกิจกรรมที่บริการชุมชน

5. ปัญหาเกี่ยวกับอาคารสถานที่ และอุปกรณ์เครื่องใช้

- 5.1 อาคารไม่เพียงพอและสถานที่จำกัด
- 5.2 อุปกรณ์เครื่องใช้ต่าง ๆ มีไม่เพียงพอ

6. ปัญหาเกี่ยวกับผู้ปกครองนักเรียน

- 6.1 ไม่เห็นความสำคัญของกิจกรรมนักเรียน
- 6.2 ตัดสินใจให้นักเรียนเลือกแต่กิจกรรมทางวิชาการเท่านั้น

กาญจนา ศรีกาฬสินธุ์ (2532 : 531 – 532) ได้กล่าวถึงปัญหาที่สำคัญในการบริหารกิจกรรมเสริม
หลักสูตร ที่ผู้รับผิดชอบควรตระหนักไว้ดังนี้

1. โรงเรียนไม่เข้าใจธรรมชาติ และจุดประสงค์ของการจัดกิจกรรม แต่จัดตั้งขึ้นเพราะเห็นโรงเรียน
อื่นจัด
2. ผู้บริหารขาดความเชื่อในความสามารถนักเรียน ในการวางแผนในการตัดสินใจและความรับผิดชอบ
3. การเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียนไม่ทั่วถึง เพราะถูกจำกัดโดยผลการเรียนและเศรษฐกิจของนักเรียน

4. กิจกรรมที่ทำเป็นแข่งขันเน้นการแพ้ชนะ ซึ่งทำให้เกิดผลทางวินัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมกีฬา
5. องค์การหรือกิจกรรมภายนอกบีบบังคับให้จัดกิจกรรมถ้าโรงเรียนไม่จัดก็จะถูกตำหนิว่าไม่ให้ความร่วมมือ
6. กิจกรรมบางอย่างไม่ได้รับความร่วมมือจากชุมชน หรือทำให้ผู้ปกครองเดือดร้อน
7. กิจกรรมที่จัดไม่สัมพันธ์กับหลักสูตร และไม่ส่งเสริมหลักสูตร
8. ขาดการประเมินผลกิจกรรมตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้
9. ผู้รับผิดชอบขาดความรู้ ทักษะและประสบการณ์ หรือมุ่งประโยชน์อย่างอื่น เช่น ชื่อเสียง การค้า หรือความดีความชอบเป็นพิเศษ มากกว่าที่จะมุ่งสร้างประโยชน์ให้เกิดแก่นักเรียน
10. ครู อาจารย์ไม่ค่อยให้ความร่วมมือเพราะถือว่าเป็นการเพิ่มภาระให้แก่ตน
11. งบประมาณ สถานที่ อุปกรณ์และที่ปรึกษากิจกรรมมีไม่เพียงพอ
12. กิจกรรมบางอย่างอาจมีการเมืองเข้ามาแทรก

การประเมินผลการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

การประเมินผลการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร คู่มือการจัดกิจกรรมตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 (2533 : 12) ได้กำหนดวิธีการ ประเมินกิจกรรมนักเรียนไว้ว่าในระหว่างการทำกิจกรรม ครูที่ปรึกษาเป็นผู้ประเมินและบันทึกผลการเข้าร่วม กิจกรรมของนักเรียนโดยอาศัยหลักดังนี้

1. ในการประเมินว่า นักเรียนจะผ่านกิจกรรมใดหรือไม่นั้น นอกจากกำหนดเวลาเข้าร่วมกิจกรรม ร้อยละ 80 แล้ว ยังต้องดูว่า นักเรียนได้ปฏิบัติตามจุดประสงค์สำคัญหรือจุดประสงค์หลักของกิจกรรม นั้น ๆ หรือไม่ โดยสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนอย่างสม่ำเสมอตลอดภาคเรียน

2. ในกรณีที่นักเรียนมีเวลาเข้าร่วมกิจกรรมไม่ถึงร้อยละ 80 ของเวลาที่กำหนดหรือไม่ผ่านจุด ประสงค์หลัก ให้อยู่ในดุลยพินิจของหัวหน้าสถานศึกษาที่จะพิจารณา ในเรื่องนี้อาจจัดให้นักเรียนทำกิจกรรม เพิ่มเติมในช่วงปิดภาคเรียน เช่น การพัฒนาบริเวณโรงเรียนในเรื่องความสะอาด ทะนุบำรุงต้นไม้ ดอกไม้ สนามหญ้า ฯลฯ งานที่จะให้ทำเพิ่มเติมนี้ควรจะมีลักษณะสอดคล้องต่อจุดประสงค์หลักที่นักเรียนไม่ผ่าน

การ “ ไม่ผ่าน ” กิจกรรมใด ๆ น่าจะถือว่าเป็นการชั่วคราวไม่เหมือนกับการสอบไม่ผ่านในรายวิชา ต่าง ๆ จึงไม่จำเป็นต้องให้ทำขึ้นหรือทำกิจกรรมใหม่ เพื่อแก้ “ มผ. ” ในภาคเรียนต่อไป แต่ควรให้นักเรียนแก้ ตัว โดยทำงานเพิ่มเติมให้เสร็จสิ้นไปก่อนเปิดภาคเรียนใหม่

ไพโรจน์ นาคะสุวรรณ และวันนอร์ มะทา (2526 : 26 - 27) ได้กล่าวถึงการประเมินการจัดกักร มเสริมหลักสูตรไว้ดังนี้ การประเมินผลในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรนั้นมีความจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะ ผลจากการประเมินผลจะเป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นว่า การจัดกิจกรรมนั้นมีความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ กำหนดไว้หรือไม่ นอกจากนี้ยังเป็นโอกาสได้สำรวจดูความสนใจ ความต้องการของสมาชิกและข้อบกพร่อง ต่าง ๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะให้เป็นแนวทางในการปรับปรุงในการจัดกิจกรรมในปีต่อไปให้ดียิ่งขึ้น การประเมิน ผลที่ดีนั้นควรจะทำหลาย ๆ วิธี เพื่อให้ได้ข้อมูลใกล้เคียงความเป็นจริงมากที่สุด วิธีการประเมินผลควรประเมินจาก บุคคลทุกกลุ่ม ซึ่งมีส่วนรับรู้หรือร่วมในการจัดกิจกรรมนั้น ๆ เช่น

1. ประชุมคณะกรรมการ เพื่อสรุปผลโครงการศึกษาความสำเร็จ และข้อบกพร่องในการจัด ดำเนินการ

2. สุ่มสมาชิกตอบแบบสอบถาม เพื่อศึกษาสัมฤทธิ์ผลของการจัดกิจกรรม
3. รับฟังความคิดเห็นจากครูอาจารย์ ซึ่งมีความสนใจในการจัดกิจกรรม
4. รับฟังการวิเคราะห์ผลงานจากผู้บริหาร หลังจากสรุปเสนอผลโครงการแล้ว

การประเมินผลการจัดกิจกรรมควรวางแผนและแบบฟอร์มให้ใช้เหมือนกันทุกชุมนุมหรือชมรม การประเมินผลควรจัดทำดังนี้

1. ประเมินผลการจัดกิจกรรมทุกครั้ง
2. สรุปผลการจัดกิจกรรมก่อนสิ้นปีการศึกษา เพื่อเสนอให้วิทยาลัยได้ทราบผลการดำเนินงาน

พร้อมกับบัญชีรับ - จ่าย

การประเมินผลทุกครั้งจะต้องมีการทำรายงานสรุปผล การประเมินเก็บไว้เป็นหลักฐานเพื่อใช้เป็นข้อมูลให้คณะกรรมการรุ่นต่อไปได้ศึกษาวิธีการจัดการดำเนินงานทั้งด้านความสำเร็จและความล้มเหลว เพื่อเป็นข้อมูลสรุปการประเมินผลก่อนสิ้นปีการศึกษา เกณฑ์ซึ่งอาจจะใช้พิจารณาในการจัดตั้งชุมนุมใหม่ในการที่จะเริ่มดำเนินการจัดทำกิจกรรมเสริมหลักสูตรขึ้นใหม่ ควรมีเกณฑ์ในการพิจารณาเพื่อเป็นการประเมินผลคร่าว ๆ ว่ากิจกรรมนั้นจะได้รับความสนใจ และสร้างคุณประโยชน์แก่นักเรียนในด้านใดบ้าง เกณฑ์ซึ่งอาจจะนำมาใช้ได้คือ การตั้งคำถามดังต่อไปนี้

1. กิจกรรมเป็นที่สนใจของนักเรียนในระดับนั้นเพียงใด
2. กลุ่มคนในสถานศึกษามีความเข้าใจเรื่องกิจกรรมนั้นเพียงใด
3. กิจกรรมนั้นจะสร้างเสริมการเรียนการสอนหรือไม่
4. กิจกรรมนั้นจะสามารถช่วยทำให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และความเข้าใจในสิ่งซึ่งเป็นหลักฐานเพียงใด
5. กิจกรรมนั้นจะช่วยทำให้นักเรียนมีประสบการณ์กว้างขวางขึ้นหรือไม่
6. กิจกรรมนั้นช่วยพัฒนาความรู้สึกรับผิดชอบของนักเรียนเพียงใด
7. กิจกรรมนั้นจะเป็นเครื่องทำให้นักเรียนเกิดความสนใจในสิ่งใหม่เพิ่มขึ้นอีกหรือไม่

ใจจริง บุญเรืองรอด (2539 : 172) ได้กล่าวถึงการประเมินผลกิจกรรมนักเรียนว่า การประเมินผลกิจกรรมนักเรียนโดยข้อคล้ายจะเป็นการประเมินเมื่อสิ้นสุดกิจกรรมเท่านั้น แต่แท้ที่จริงแล้วผลของกิจกรรมนั้นมีได้เกิดเฉพาะตอนท้ายของกิจกรรม แต่กิจกรรมมีเกิดขึ้นนับตั้งแต่ก่อนการจัดกิจกรรม ด้วยเหตุนี้ในการประเมินผลกิจกรรมจำเป็นต้องมีขั้นตอนของการประเมินผลในระหว่างที่เริ่มกิจกรรมด้วย นอกจากนี้ถ้าพิจารณาถึงตัวแปรที่มีผลต่อกิจกรรมที่จัด จะพบว่าตัวแปรอีกหลายตัวที่ส่งผลนั้นได้แก่ แผนและโครงการกิจกรรม ซึ่งแผนและโครงการกิจกรรมนี้เป็นสิ่งที่กระทำก่อนที่จะเริ่มกิจกรรม ดังนั้นถ้าจะแบ่งขั้นตอนของการประเมินผลกิจกรรมจริง ๆ แล้ว อาจจะแบ่งได้เป็น 3 ขั้นตอน คือ การประเมินผลก่อนจัดกิจกรรม การประเมินผลระหว่างการจัดกิจกรรม และการประเมินผลหลังการจัดกิจกรรม

กาญจนา ศรีกาฬสินธุ์ (2531 : 153-155) ได้เสนอแนะการวางแผนเพื่อการประเมินผลงานกิจกรรมไว้ดังนี้

1. การประเมินผลจะต้องประเมินตามความมุ่งหมายที่ตั้งไว้
2. เครื่องมือในการประเมินควรเหมาะสม มีความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้
3. ควรประเมินบุคคลที่ทำงานเกี่ยวข้องกับงานประจำวันและบุคคลที่สัมผัสอยู่กับงานที่กำลัง

ดำเนินการอยู่จริง ๆ

4. การประเมินผลควรมีการวางแผนดำเนินการ และจัดทำรายงานประจำปี เพื่อได้ทราบความก้าวหน้า และอุปสรรคต่าง ๆ

5. แผนการประเมินอาจจะรวมถึงการใช้ระเบียบวิธีต่อไปนี้ อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือมากกว่าใช้ระเบียบวิธีประเมินผลงานเปรียบเทียบกับมาตรฐานที่วางไว้

5.1 ใช้วิธีการประเมินก่อนและหลังการดำเนินงาน

5.2 ใช้ระเบียบวิธีการเปรียบเทียบ โดยเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนกลุ่มที่เข้าร่วมกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง กับนักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมนั้นเลย หรือเปรียบเทียบผลงานของโรงเรียนตนกับผลงานของโรงเรียนอื่น

6. ผลย้อนกลับที่ได้จากการประเมิน ทุกฝ่ายควรจะได้รับทราบข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้มาจากการประเมิน เพื่อนำมาพิจารณาประกอบการตัดสินใจในการเปิดชุมชนต่าง ๆ และพัฒนาการจัดกิจกรรมนักเรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ชาญชัย เฟื่องกาญจน์ (2537) ได้ทำการวิจัยเรื่อง สภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัย โดยใช้ประชากรในการศึกษาค้นคว้า คืออาจารย์ที่ปรึกษา จำนวน 39 คน และกลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2536 จำนวน 284 คน จำนวน ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรมีปัจจัยที่มีปัญหาได้แก่ อาจารย์ยังขาดความถนัดในการเป็นที่ปรึกษาในบางชุมนุม กิจกรรมบางกิจกรรมไม่เป็นไปตามความต้องการของนักเรียน ประกอบกับนักเรียนมีความต้องการออกไปศึกษาดูงานในสถาบันอื่น รวมทั้งการเชิญวิทยากรมาให้ความรู้และประสบการณ์ในระดับสูง

วรรณิ เลือบัว (2539) ได้วิจัยความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานกิจการนักศึกษาที่มีต่อคุณลักษณะ บทบาทและการเลือกสรรอาจารย์ที่ปรึกษา กิจกรรมเสริมหลักสูตร มหาวิทยาลัยขอนแก่น ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารส่วนใหญ่ในสถานศึกษาจะต้องวางแผนให้รอบครอบทั้งทางด้านการจัดสรรงบประมาณ การนำเสนอนโยบายที่เกี่ยวกับกิจกรรมเสริมหลักสูตร ผู้บริหารจำเป็นต้องหาแนวทางให้การดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยอาจมีการเพิ่มค่าตอบแทนสำหรับอาจารย์ที่ปรึกษา หรือจัดสรรโควตาการพิจารณาความดีความชอบเป็นกรณีพิเศษ รวมไปถึงการจัดให้มีวันนักกิจกรรม เพื่อให้ผู้บริหาร อาจารย์ที่ปรึกษา นักศึกษา ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็น โดยเชิญนักกิจกรรมศิษย์เก่าที่ประสบผลสำเร็จมาเล่าประสบการณ์ แนวความคิดในการปฏิบัติงานเพื่อเปิดโอกาสให้บุคลากรที่เกี่ยวข้องได้คำนึงถึงประโยชน์ของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

ธีระยง ปิยะปรีชายุทธ (2539) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับ สภาพปัญหาการจัดกิจกรรมอิสระในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดชัยภูมิ ซึ่งได้ใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 595 คน ประกอบด้วย ผู้บริหารโรงเรียน 20 คน หัวหน้าหมวดกิจกรรม 20 คน อาจารย์ที่ปรึกษา 162 คน และนักเรียน จำนวน 393 คน ผลการวิจัยพบว่า สภาพและปัญหาการจัดกิจกรรมอิสระของผู้บริหารโรงเรียน หัวหน้าหมวดกิจกรรมและอาจารย์ที่ปรึกษา กิจกรรมอิสระอยู่ในระดับปานกลาง นักเรียนผู้ปฏิบัติกิจกรรมอิสระมีปัญหาการจัดกิจกรรมอิสระอยู่ในระดับน้อย และมีการปฏิบัติกิจกรรมอิสระอยู่ในระดับมาก

เนตรนิภา ผลพานิช (2539) ได้ทำการวิจัย การศึกษาการจัดกิจกรรมนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่ จังหวัดขอนแก่น โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 544 คน เป็นผู้บริหาร จำนวน 75 คน ครูที่ปรึกษากิจกรรม จำนวน 319 คน และนักเรียน จำนวน 150 คน ผลพบว่า ปัญหาที่พบเกี่ยวกับโรงเรียนไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการประเมินผลกิจกรรม สภาพการจัดกิจกรรม เช่น สถานที่ในการจัดกิจกรรมใช้ห้องเรียนและบริเวณสนามโรงเรียน งบประมาณในการจัดกิจกรรมใช้เงินบำรุงการศึกษาและเงินสมาชิกประจำปี ปัญหาที่พบอยู่ในระดับมาก คือด้านครูที่ปรึกษามีหน้าที่รับผิดชอบงานหลายฝ่าย รวมทั้งมีคาบสอนมาก ด้านผู้บริหารมีภารกิจที่ต้องปฏิบัติและรับผิดชอบหลายด้านจนไม่มีเวลาทุ่มเทให้กับงานด้านกิจกรรม และมีข้อเสนอแนะว่า โรงเรียนควรจัดสรรงบประมาณในการดำเนินกิจกรรมให้เพิ่มมากขึ้น ผู้บริหาร ครูที่ปรึกษาและนักเรียนควรต้องให้ความสำคัญต่อกิจกรรมมากขึ้น โรงเรียนควรมีการสำรวจความต้องการ จัดซื้อวัสดุ อุปกรณ์ เพิ่มเวลาในการจัดกิจกรรม และต้องจัดกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง

วีรศักดิ์ พาสวรรณ (2543) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับ ปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาการดำเนินกิจกรรมนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดหนองคาย โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 171 คน ซึ่งประกอบด้วยผู้บริหารโรงเรียน ผู้ช่วยผู้บริหารโรงเรียน และหัวหน้าหมวดกิจกรรม ผลการวิจัยพบว่าปัญหาในการดำเนินงานกิจกรรมนักเรียนที่พบมากที่สุดได้แก่ ด้านการจัดสรรงบประมาณ ด้านการจัดบุคลากร ด้านการติดตามดูแลการจัดกิจกรรม ด้านการกำหนดระเบียบข้อบังคับ การบริหารกิจกรรม ด้านการจัดการประชุม ด้านการรายงาน ด้านการจัดอาคารสถานที่ และด้านการมอบหมายงาน ผู้รับผิดชอบมีกิจกรรมที่รับผิดชอบมากเกินไป ห้องปฏิบัติการไม่ได้สัดส่วน ผู้ที่ได้รับมอบหมายขาดประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน ขาดการเผยแพร่ผลงาน

บุญริน ปานประสงศ์ (2543) ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรในโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่าปัญหาหลักที่พบคือการขาดงบประมาณที่ใช้ในการจัดกิจกรรม เวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมมีน้อย ขาดอุปกรณ์และสถานที่

สุธนะ ดิงศภิตย์ (2538) ได้ศึกษาการบริหารกิจกรรมนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาที่พบมากที่สุดคือปัญหาความเป็นสัดส่วนของสถานที่สำหรับนักเรียนทำกิจกรรม เนื่องจากสถานที่ที่มีจำกัด ปัญหาอาจารย์ในโรงเรียนบางส่วนไม่เห็นความสำคัญของกิจกรรมและไม่เข้าร่วมกิจกรรมที่นักเรียนจัดขึ้น รวมทั้งปัญหาในการติดตามผลและประเมินผล

สุทธิ แหม่มลำเจียก (2539) ได้ศึกษาการจัดกิจกรรมนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดลพบุรี ผลการวิจัยพบว่า

1. สภาพการจัดกิจกรรมนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดลพบุรี การวางแผน มอบให้หัวหน้าหมวดกิจกรรมเป็นผู้กำหนดแนวทางในการจัดกิจกรรมนักเรียน วิธีการ เน้นการปฏิบัติกิจกรรม และการจัดให้ครบตามหลักสูตร ด้านบุคลากร ให้ครูทุกคนเป็นที่ปรึกษากิจกรรม โดยครู 1 คน ต่อกิจกรรม 1 กลุ่ม งบประมาณส่วนใหญ่ใช้เงินบำรุงการศึกษาในการจัดกิจกรรม

2. ปัญหาการจัดกิจกรรมนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดลพบุรี ครู - อาจารย์ขาดความรู้ ขาดวิทยากรท้องถิ่น เงินงบประมาณมีไม่เพียงพอ ระบบการสื่อสารภายในไม่มีประสิทธิภาพ การประเมินติดตามผลยังกระทำไม่จริงจังและต่อเนื่องเท่าที่ควร

ปาน เป็รื่องศิลปรัตน์ (2540) ได้ทำการศึกษา สภาพและปัญหาของการจัดกิจกรรมนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนประสบปัญหาที่

บุคลากรมีคาบสอนมาก ไม่ค่อยเห็นความสำคัญและไม่ให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรม สถานที่คับแคบไม่เพียงพอในการจัดกิจกรรม ขาดงบประมาณสนับสนุนการผลิตสื่อและการจัดกิจกรรม โรงเรียนไม่สามารถจัดเวลาสำหรับการนิเทศได้อย่างเหมาะสม นักเรียนไม่รายงานผลการปฏิบัติกิจกรรมให้อาจารย์ทราบ และที่สำคัญอาจารย์ที่ปรึกษากิจกรรมส่งผลการประเมินไม่ตรงตามเวลาที่กำหนด

ประยูร เพ็งชะตา (2541) ได้ศึกษาสภาพและปัญหาการจัดกิจกรรมนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสระบุรี ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนประสบปัญหาการจัดกิจกรรมในเรื่องนักเรียนไม่เห็นความสำคัญและไม่ให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรม ครู อาจารย์ไม่ให้ความร่วมมือ ขาดความรู้ และทักษะในการดำเนินกิจกรรม ผู้บริหารไม่เห็นความสำคัญและให้การสนับสนุนการจัดกิจกรรมเท่าที่ควร ขาดบุคลากร วัสดุอุปกรณ์ และงบประมาณในการดำเนินกิจกรรม

พวงทอง วุฒิเดช (2542 : 26 - 27) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่ขาดประสบการณ์ในการบริหารเวลา จึงมีความวิตกกังวลไม่อยากเสียเวลาเรียนปกติในการเข้าร่วมกิจกรรม หรือบางครั้งเกิดความเครียด จึงทำให้เพิกเฉยต่อกิจกรรม แต่ก็มีอีกจำนวนไม่น้อยที่มุ่งศึกษาเอาเกียรตินิยมและเหรียญรางวัลเรียนดีจึงละเลยต่อกิจกรรมที่ไม่มีผลต่อระดับคะแนนเฉลี่ย

Slear (1990) ได้ทำการวิจัยเรื่องบทบาทของกิจกรรมนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแคทอลิค โดยมีจุดมุ่งหมายในการวิจัยเพื่อศึกษาค้นคว้าบทบาทของกิจกรรมนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแคทอลิค และเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียน และครูที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมนักเรียนที่มีอยู่ในสภาพปัจจุบันกับความคาดหวังที่ควรจะเป็น ผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียน และครูที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมนักเรียนที่มีอยู่ในสภาพปัจจุบันกับความคาดหวังที่ควรจะเป็นมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้บริหารโรงเรียน และครูที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมนักเรียนเห็นด้วยอย่างยิ่งว่าโครงการกิจกรรมนักเรียนควรมีอยู่เพื่อก่อประโยชน์ต่อนักเรียน และโครงการเหล่านี้ควรได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่จากบุคลากรทุกฝ่ายของโรงเรียน

Johson. (1979) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมนอกห้องเรียน ที่ Extraclass Activities in Selected Junior School และที่ Middle High School in Pennsylvania ผลการวิจัยพบว่า

1. โรงเรียนทั้ง 2 แห่งไม่เปิดโอกาสให้แก่นักเรียน ครู หรือผู้ปกครอง ในการเข้าร่วมกระบวนการวางแผนพัฒนาและนโยบายในการจัดกิจกรรมนักเรียน
2. ไม่มีการชี้แจงแนวทางนโยบายเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมนักเรียนเป็นลายลักษณ์อักษร
3. ไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจอย่างเต็มที่ทางด้านงบประมาณและการจัดสรรเงิน
4. ไม่เปิดโอกาสให้มีการฝึกอบรมครู อาจารย์ฝ่ายกิจกรรมนักเรียนอย่างกว้างขวาง
5. ไม่ดำเนินการประเมินผลการจัดกิจกรรมแต่ละกิจกรรมตามที่คู่มือการศึกษาที่กำหนดไว้

Barnes (1991) ได้ทำการวิจัยเรื่อง บทบาทของกิจกรรมนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา โดยมีจุดประสงค์ในการศึกษาเพื่อศึกษาบทบาทของกิจกรรมนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาเขตตะวันออกตอนกลางของรัฐแมทเซซุสเสท ผลการวิจัยพบว่าผู้บริหารโรงเรียนและอาจารย์ผู้สอนเห็นด้วยอย่างยิ่งว่าโครงการกิจกรรมนักเรียนนั้นมีประโยชน์ต่อนักเรียน เช่น การจัดอบรมผู้นำกิจกรรม การประเมินผลการจัดกิจกรรม การจัดการที่มีประสิทธิภาพและต่อเนื่องมีส่วนในการช่วยให้นักเรียนได้เสริมสร้างประสบการณ์อันมีคุณค่า

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าเรื่องปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ตามทัศนะของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตชานุมาน ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษา ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดทำและวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตชานุมาน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2542 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ จำนวน 412 คน และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง จำนวน 249 คน รวมทั้งหมด 661 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

ได้แก่ นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตชานุมาน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2542 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ จำนวน 151 คน และนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง จำนวน 91 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Randoms Sampling) รวม 242 คน ดังตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ระดับการศึกษา		แผนกวิชา							
		ผ้าและเครื่องแต่งกาย		อาหารและโภชนาการ		คหกรรมศาสตร์		รวม	
		ประชากร	ตัวอย่าง	ประชากร	ตัวอย่าง	ประชากร	ตัวอย่าง	ประชากร	ตัวอย่าง
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)	ปวช. 1	32	12	106	39	34	12	172	63
	ปวช. 2	16	6	93	34	26	9	135	49
	ปวช. 3	11	4	75	28	19	7	105	39
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)	ปวส. 1	4	1	43	16	35	13	82	30
	ปวส. 2	39	14	79	29	49	18	167	61
รวม		102	37	396	146	163	59	661	242

ที่มา : แผนกทะเบียน ฝ่ายวิชาการ วิทยาเขตโชติเวช

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ตามทัศนะของนักศึกษา คณะคหกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ วัดความคิดเห็นของนักศึกษา คณะคหกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช ที่มีต่อปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ทั้ง 4 ด้าน ดังนี้

ระดับของปัญหา

ระดับ	5	หมายถึง	เป็นปัญหามากที่สุด
ระดับ	4	หมายถึง	เป็นปัญหามาก
ระดับ	3	หมายถึง	เป็นปัญหาปานกลาง
ระดับ	2	หมายถึง	เป็นปัญหาน้อย
ระดับ	1	หมายถึง	เป็นปัญหาน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิดเพื่อรวบรวมข้อมูลความคิดเห็นเพิ่มเติมของนักศึกษาเกี่ยวกับแนวทางในการแก้ปัญหาการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจของนักศึกษาคณะคหกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือตามลำดับ ดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร รวมทั้งแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่จะศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม
2. สัมภาษณ์เบื้องต้นโดยการสัมภาษณ์กับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม
3. สร้างแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ โดยกำหนดขอบเขต และเนื้อหาให้ครอบคลุม จุดมุ่งหมายในการวิจัย
4. นำแบบสอบถามให้ประธานและกรรมการควบคุมสารนิพนธ์ตรวจสอบ และเสนอแนะเพิ่มเติม
5. นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้ว วิเคราะห์ความเที่ยงตรงเชิงพินิจของแบบสอบถาม ในด้านเนื้อหา ความเข้าใจ และการใช้ภาษาโดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ดังนี้

1. รศ. สำอางค์ งามวิชา ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. รศ. ดร. อารี พันธุ์มณี ภาควิชาแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. อาจารย์ชวลิต รวยอาจีน ภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

6. นำแบบสอบถามไปดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ และนำเสนอประธานและกรรมการควบคุมสารนิพนธ์ เพื่อตรวจสอบอีกครั้ง

7. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ เพื่อหาคุณภาพ กับนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ วิทยาเขตโชติเวช ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน และนำผลที่ได้ไปวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้การทดสอบค่าที (t - test) แล้วเลือกแบบสอบถามที่มีค่าอำนาจจำแนกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 ได้แบบสอบถาม จำนวน 56 ข้อ จากแบบสอบถาม จำนวน 73 ข้อ

8. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ ครั้งที่ 2 จำนวน 50 ฉบับ เพื่อทดสอบหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อัลฟา (α - Coefficient) ของ Cronbach. ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.91

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลตามแผนการ ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ขออนุญาตจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขออนุญาตอธิการบดี สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล เพื่อแจ้งไปยัง วิทยาเขตโชติเวช ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. นำแบบสอบถาม หนังสือขออนุญาตจากบัณฑิตวิทยาลัย และคำชี้แจงไปยังผู้บริหารวิทยาเขตโชติเวช เพื่อขออนุญาตจัดเก็บข้อมูลตามแบบสอบถาม ทั้งนี้ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปให้กลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง และได้ทำการเก็บรวบรวมแบบสอบถามด้วยตนเอง
3. นำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาจำนวน 242 ฉบับ จากแบบสอบถามทั้งหมด 242 ฉบับ มาคัดเลือกไว้เฉพาะแบบสอบถามที่ได้ข้อมูลครบสมบูรณ์ ได้แบบสอบถาม จำนวน 238 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 98.35

การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล

นำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาตรวจสอบความสมบูรณ์ และตรวจให้คะแนน โดยให้ผู้ตอบแบบสอบถามให้ระดับปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ต่อด้านต่าง ๆ ทั้ง 4 ด้าน โดยกำหนดให้คะแนนในแต่ละลำดับของปัญหาดังนี้

เป็นปัญหามากที่สุด	มีคะแนนเท่ากับ	5
เป็นปัญหามาก	มีคะแนนเท่ากับ	4
เป็นปัญหาปานกลาง	มีคะแนนเท่ากับ	3
เป็นปัญหาน้อย	มีคะแนนเท่ากับ	2
เป็นปัญหาน้อยที่สุด	มีคะแนนเท่ากับ	1

กำหนดเกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ยไว้ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	4.50 - 5.00	หมายความว่า	เป็นปัญหามากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.50 - 4.49	หมายความว่า	เป็นปัญหามาก
ค่าเฉลี่ย	2.50 - 3.49	หมายความว่า	เป็นปัญหาปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	1.50 - 2.49	หมายความว่า	เป็นปัญหาน้อย
ค่าเฉลี่ย	1.00 - 1.49	หมายความว่า	เป็นปัญหาน้อยที่สุด

การวิเคราะห์ข้อมูลและหาค่าสถิติต่างๆ ในการทำการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ใช้วิธีวิเคราะห์ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS / PC (Statistical Package for the Social Sciences/ Personal Computer Plus)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 ค่าร้อยละ

1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) ใช้สูตรดังนี้ (ชุศรี วงศ์รัตน์ 2541 : 40)

สูตร
$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ

$\bar{X}$	แทน ค่าเฉลี่ย
$\sum X$	แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
N	แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

1.3 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้สูตรดังนี้ (ชุศรี วงศ์รัตน์ 2541 : 65)

สูตร
$$S = \sqrt{\frac{\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ

S	แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
$\sum X^2$	แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
$(\sum X)^2$	แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
N	แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

2. สถิติสำหรับวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ

2.1 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามโดยใช้สูตร ดังนี้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 216)

สูตร
$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S_H^2}{n_H} + \frac{S_L^2}{n_L}}}$$

เมื่อ

t	แทน ค่าที่ใช้พิจารณาใน t - distribution
$\bar{X}_H , \bar{X}_L$	แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มผู้ได้คะแนนสูงและต่ำตามลำดับ
S_H^2 , S_L^2	แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนในกลุ่มผู้ได้คะแนนสูงและต่ำตามลำดับ
n_H , n_L	แทน จำนวนผู้ได้คะแนนสูงและต่ำตามลำดับ

2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) โดยใช้สูตรดังนี้ (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2523 : 98 - 99)

สูตร
$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left(1 - \frac{S_i^2}{S_t^2} \right)$$

เมื่อ

α	แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
n	แทน จำนวนข้อของแบบสอบถาม
S_i^2	แทน ผลรวมของค่าความแปรปรวนของคะแนนเป็นรายข้อ
S_t^2	แทน ความแปรปรวนของคะแนนของแบบสอบถามทั้งฉบับ

3. สถิติสำหรับทดสอบสมมุติฐาน

3.1 ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่ม ใช้การทดสอบค่าที (t – test)
ใช้สูตรดังนี้ (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2541 : 165)

สูตร
$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1)S_1^2 + (n_2 - 1)S_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left(\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right)}}$$

เมื่อ

t	แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณา t - distribution
$\bar{X}_1, \bar{X}_2$	แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ
S_1^2, S_2^2	แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ
n_1, n_2	แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ

3.2 ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่าสองกลุ่มโดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One - Way – Analysis of Variance) ใช้สูตรดังนี้
(ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2538 : 113)

สูตร
$$F = \frac{MS_B}{MS_W}$$

เมื่อ

F	แทน ค่าที่ใช้พิจารณาใน F - distribution
MS_B	แทน Mean Square ระหว่างกลุ่ม
MS_W	แทน Mean Square ภายในกลุ่ม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจตามทัศนะของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลตามลำดับดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อสะดวกในการเสนอผลของการวิเคราะห์ข้อมูลและเพื่อให้สื่อความหมายได้เข้าใจตรงกันผู้วิจัยได้นำสัญลักษณ์มาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย (Mean)
N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
S	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
SS	แทน	Sum of Square
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลบวกกำลังสองของคะแนน (Mean Squares)
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t - distribution
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F - distribution
df	แทน	ระดับชั้นความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
*	แทน	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล และการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 3 ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจตามทัศนะของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจตามทัศนะของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช

ตอนที่ 3 รวบรวมความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เกี่ยวกับแนวทางในการแก้ปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช จากแบบสอบถามปลายเปิดในแต่ละด้าน โดยใช้วิธีการนำเสนอในรูปความถี่ประกอบความเรียง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ ปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ตามทัศนะของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช แบ่งเป็น 4 ด้าน คือ ปัญหาเกี่ยวกับนโยบายผู้บริหาร ปัญหาเกี่ยวกับอาจารย์ที่ปรึกษา ปัญหาเกี่ยวกับนักศึกษา ปัญหาเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก โดยรวมและรายด้าน โดยใช้ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังแสดงในตาราง 2 – 6

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ โดยรวมและรายด้าน

ลักษณะปัญหา	$\bar{X}$	S	ระดับ
ปัญหาเกี่ยวกับนโยบายผู้บริหาร	2.96	0.64	ปานกลาง
ปัญหาเกี่ยวกับอาจารย์ที่ปรึกษา	3.77	0.43	มาก
ปัญหาเกี่ยวกับนักศึกษา	4.07	0.30	มาก
ปัญหาเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก	4.18	0.20	มาก
รวม	3.75	0.22	มาก

จากตารางที่ 2 พบว่า นักศึกษามีปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่านักศึกษามีปัญหาเกี่ยวกับนโยบายผู้บริหารอยู่ในระดับปานกลาง นอกนั้นอยู่ในระดับมาก

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ด้านปัญหาเกี่ยวกับนโยบายผู้บริหาร โดยรวมและรายข้อ

ข้อ	ปัญหาเกี่ยวกับนโยบายผู้บริหาร	$\bar{X}$	S	ระดับ
1.	ผู้บริหารไม่ได้แต่งตั้งอาจารย์ที่ปรึกษาด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจอย่างเป็นทางการ.....	2.71	0.96	ปานกลาง
2.	ผู้บริหารไม่ได้ชี้แจงถึงโครงการการจัดกิจกรรมให้ผู้ปกครองทราบในเวลาที่มีการประชุมสมาคมผู้ปกครอง.....	2.63	0.94	ปานกลาง
3.	ผู้บริหารเข้มงวดในการอนุมัติการใช้ อาคาร-สถานที่ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ.....	3.02	1.09	ปานกลาง
4.	ผู้บริหารไม่เปิดโอกาสให้นักศึกษาจัดกลุ่มกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจอย่างอิสระ.....	2.99	1.05	ปานกลาง
5.	ผู้บริหารไม่ได้จัดอาจารย์ที่ปรึกษาที่มีความรู้เพื่อให้คำปรึกษาแนะนำเกี่ยวกับกลยุทธ์การดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ.....	3.00	1.06	ปานกลาง
6.	ผู้บริหารไม่ค่อยให้ความร่วมมือในการแก้ปัญหาอันเกิดจากการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ.....	3.00	1.18	ปานกลาง
7.	ผู้บริหารส่งเสริมให้นักศึกษาแสวงหาประสบการณ์ในกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจน้อยกว่าสาขาวิชาอื่น.....	3.40	1.14	ปานกลาง
	รวม	2.96	0.64	ปานกลาง

จากตาราง 3 พบว่า นักศึกษามีปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ด้านนโยบายผู้บริหาร โดยรวมและรายข้ออยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ
ด้านปัญหาเกี่ยวกับอาจารย์ที่ปรึกษาโดยรวมและรายข้อ

ข้อ	ปัญหาเกี่ยวกับอาจารย์ที่ปรึกษา	$\bar{X}$	S	ระดับ
1.	อาจารย์ที่ปรึกษาไม่ทราบจุดมุ่งหมายของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ...	3.37	1.17	ปานกลาง
2.	อาจารย์ที่ปรึกษาไม่สามารถให้คำแนะนำหลักการที่ถูกต้องในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ.....	3.53	1.13	มาก
3.	อาจารย์ที่ปรึกษาไม่ได้วิเคราะห์ปัญหาของนักศึกษาในการวางแผนส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ.....	3.88	1.06	มาก
4.	อาจารย์ที่ปรึกษาไม่ได้วิเคราะห์ความต้องการของนักศึกษาเพื่อวางแผนในการส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ.....	3.64	1.02	มาก
5.	จำนวนอาจารย์ที่ปรึกษาในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจมีไม่เพียงพอ.....	3.63	1.00	มาก
6.	อาจารย์ที่ปรึกษามีประสบการณ์น้อยในการเป็นที่ปรึกษากิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ.....	3.81	1.03	มาก
7.	อาจารย์ที่ปรึกษาไม่ได้ชี้แจงกำหนดแนวทางการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจให้นักศึกษาได้รับทราบ.....	4.11	0.98	มาก
8.	อาจารย์ที่ปรึกษาไม่ได้ควบคุมดูแลให้การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจเป็นไปอย่างต่อเนื่อง.....	3.83	0.86	มาก
9.	อาจารย์ที่ปรึกษาไม่ติดตามผลการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจอย่างต่อเนื่อง.....	3.52	0.92	มาก
10.	อาจารย์ที่ปรึกษาไม่มีส่วนร่วมในการประเมินผลการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจอย่างสม่ำเสมอ.....	3.55	0.92	มาก
11.	อาจารย์ที่ปรึกษาดำเนินและควบคุมกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจด้วยตนเอง.....	4.26	0.89	มาก
12.	อาจารย์ที่ปรึกษาเน้นผลประโยชน์ของโครงการมากกว่าการมีประสบการณ์ในการปฏิบัติงานกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจของนักศึกษา.....	4.04	1.05	มาก
13.	อาจารย์ที่ปรึกษาไม่ได้นำนักศึกษาออกไปศึกษาดูงานในสถาบันอื่น หรือ หน่วยงานอื่นเพื่อเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ.....	3.94	1.02	มาก
14.	อาจารย์ที่ปรึกษาไม่ประสานงานกับครู-อาจารย์ บุคลากรในวิทยาเขตเพื่อให้การดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจดำเนินไปด้วยความราบรื่น.....	3.65	0.81	มาก

ตาราง 4 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาเกี่ยวกับอาจารย์ที่ปรึกษา	$\bar{X}$	S	ระดับ
15.	อาจารย์ที่ปรึกษาไม่ได้ให้ความรู้เกี่ยวกับการเขียนโครงการและดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจที่ถูกต้อง.....	3.93	0.89	มาก
16.	อาจารย์ที่ปรึกษาไม่ได้ชี้แจงเกี่ยวกับการใช้จ่ายเงินในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ.....	3.56	1.01	มาก
	รวม	3.77	0.43	มาก

จากตาราง 4 พบว่า นักศึกษามี ปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ด้านที่เกี่ยวกับอาจารย์ที่ปรึกษา โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษามีปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ด้านที่เกี่ยวกับอาจารย์ที่ปรึกษา ข้อที่ว่า อาจารย์ที่ปรึกษาไม่ทราบจุดมุ่งหมายของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ นักศึกษามีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง นอกนั้นอยู่ในระดับมาก

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ด้าน ปัญหาเกี่ยวกับนักศึกษา โดยรวมและรายข้อ

ข้อ	ปัญหาเกี่ยวกับนักศึกษา	$\bar{X}$	S	ระดับ
1.	นักศึกษาไม่ให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจเนื่องจากไม่มีผลต่อการเรียน.....	3.71	1.22	มาก
2.	การเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจที่วิทยาเขตจัดตั้งขึ้น นักศึกษาคิดว่าเสียเวลาในการเรียนตามปกติ.....	4.28	0.90	มาก
3.	นักศึกษาขาดการรายงานผลและชี้แจงผลงานในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมได้ทราบ.....	3.94	0.85	มาก
4.	นักศึกษาขาดความกระตือรือร้นในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ.....	4.16	0.96	มาก
5.	นักศึกษาไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจอย่างเต็มที่.....	4.49	0.75	มาก
6.	นักศึกษาขาดการรายงานผลและชี้แจงผลงานในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจให้ผู้ที่เกี่ยวข้องทราบ.....	4.07	0.87	มาก
7.	นักศึกษาขาดการวางแผนและกำหนดโครงการที่จะทำให้การดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้.....	4.11	0.74	มาก
8.	นักศึกษาไม่สามารถจัดสรรเวลาให้เข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจได้....	3.91	0.88	มาก
9.	นักศึกษาขาดแคลนเงินทุนหมุนเวียนในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ.....			
10.	นักศึกษาขาดผู้แนะนำให้คำปรึกษาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ.....	3.89	0.86	มาก
11.	นักศึกษาขาดความรู้และความเข้าใจในการจัดและดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ.....	4.44	0.68	มาก
12.	นักศึกษาขาดความรู้ทางด้านการตลาด – การจัดจำหน่าย เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนการดำเนินกิจกรรมให้ประสบผลสำเร็จให้ดียิ่งขึ้น.....	4.03	0.51	มาก
13.	นักศึกษาขาดความรู้ทางด้านบัญชี – การเงิน เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนการดำเนินกิจกรรมให้ประสบผลสำเร็จให้ดียิ่งขึ้น.....	3.91	0.78	มาก
14.	นักศึกษามีปัญหาในการตัดสินใจเลือกกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจที่เหมาะสมกับความสามารถของตัวเอง.....	4.00	0.91	มาก
15.	นักศึกษาขาดการประสานงานที่ดีกับผู้บริหาร.....	4.18	0.83	มาก
		4.21	0.71	มาก

ตาราง 5 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาเกี่ยวกับนักศึกษา	$\bar{X}$	S	ระดับ
16.	นักศึกษาขาดการประสานงานที่ดีกับอาจารย์ที่ปรึกษา.....	3.82	0.93	มาก
17.	นักศึกษาขาดการประสานงานที่ดีระหว่างเพื่อนร่วมกิจกรรม.....	4.23	0.81	มาก
18.	นักศึกษาไม่เข้าใจขั้นตอนการปฏิบัติงานในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ.....	3.88	0.84	มาก
	รวม	4.07	0.30	มาก

จากตาราง 5 พบว่า นักศึกษามีปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ด้านที่เกี่ยวกับนักศึกษา โดยรวมและรายข้ออยู่ในระดับมาก

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ
ด้านปัญหาเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก โดยรวมและรายข้อ

ข้อ	ปัญหาเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก	$\bar{X}$	S	ระดับ
1.	อาคารสถานที่ไม่เพียงพอต่อการจัดและดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ.....	3.67	0.91	มาก
2.	อาคารสถานที่สำหรับดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจไม่เหมาะสมกับกิจกรรมแต่ละประเภทที่จัดให้มีขึ้น.....	3.89	0.85	มาก
3.	ระยะเวลาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจไม่ต่อเนื่อง.....	4.23	0.72	มาก
4.	วัน เวลา ในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจไม่กำหนดไว้แน่นอน.....	4.34	0.72	มาก
5.	วัน เวลาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจที่กำหนดไว้ไม่เหมาะสม.....	4.03	0.76	มาก
6.	งบประมาณสนับสนุนในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจมีจำนวนไม่เพียงพอ.....	4.28	0.78	มาก
7.	วิทยาเขตมีข้อจำกัดในเรื่องงบประมาณให้นักศึกษากู้ยืมเพื่อนำมาดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ.....	4.13	0.73	มาก
8.	วิทยาเขตขาดการหาเงินทุนจากแหล่งอื่นมาสนับสนุนการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ.....	4.31	0.77	มาก
9.	กฎระเบียบของวิทยาเขตไม่เอื้ออำนวยต่อการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ.....	4.21	0.68	มาก
10.	ผู้ปกครองไม่ให้ความร่วมมือในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ.....	4.38	0.77	มาก
11.	ขาดเครื่องมือในการประเมินผลโครงการหรือกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ เช่น ตู้รับความคิดเห็น เอกสาร แบบสอบถาม.....	4.23	0.75	มาก
12.	อุปกรณ์ที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรไม่เพียงพอ.....	4.20	0.85	มาก
13.	ขาดเอกสารทางวิชาการในการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ.....	4.17	0.80	มาก
14.	ไม่มีป้ายประกาศสำหรับปิดประกาศและประชาสัมพันธ์กิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ.....	4.23	0.77	มาก

ตาราง 6 (ต่อ)

ข้อ	ปัญหาเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก	$\bar{X}$	S	ระดับ
15.	ขาดการเผยแพร่ผลงานการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจออกสู่ชุมชนและผู้ปกครอง.....	4.44	0.69	มาก
	รวม	4.18	0.20	มาก

จากตาราง 6 พบว่า นักศึกษามีปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก โดยรวมและรายชื่ออยู่ในระดับมาก

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจตามทัศนะของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช จำแนกตามตัวแปร แผนกวิชา และระดับการศึกษา ดังแสดงในตารางที่ 7 - 9

2.1 เปรียบเทียบปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจตามทัศนะของนักศึกษาเพื่อทดสอบสมมติฐานของการวิจัย ข้อที่ 1 ที่ว่า นักศึกษาที่เรียนในแผนกวิชาต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ รวมทุกด้าน และรายด้านแตกต่างกัน

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามแผนกวิชา

ลักษณะปัญหา	แผนกวิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย (N = 38)		แผนกวิชาอาหารและโภชนาการ (N = 145)		แผนกวิชาคหกรรมศาสตร์ (N = 55)	
	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
ปัญหาเกี่ยวกับนโยบายผู้บริหาร	3.03	0.65	2.90	0.63	3.08	0.65
ปัญหาเกี่ยวกับอาจารย์ที่ปรึกษา	3.64	0.36	3.78	0.45	3.83	0.38
ปัญหาเกี่ยวกับนักศึกษา	4.05	0.22	4.06	0.31	4.12	0.29
ปัญหาเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก	4.22	0.17	4.17	0.20	4.18	0.17
รวม	3.73	0.17	3.73	0.22	3.80	0.25

จากตาราง 7 พบว่า นักศึกษาทั้ง 3 แผนก ซึ่งได้แก่แผนกวิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย แผนกวิชาอาหารและโภชนาการ และแผนกวิชาคหกรรมศาสตร์ มีปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ทั้ง 4 ด้าน โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักศึกษาทุกแผนกวิชามีปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจทุกด้าน อยู่ในระดับมาก ยกเว้นด้านที่เกี่ยวกับนโยบายผู้บริหาร อยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 8 ผลการเปรียบเทียบปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามแผนกวิชา

ลักษณะปัญหา	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
1. ปัญหาเกี่ยวกับ นโยบายผู้บริหาร	ระหว่างกลุ่ม	2	1.51	0.75	1.80
	ภายในกลุ่ม	235	98.15	0.41	
	รวม	237	99.66		
2. ปัญหาเกี่ยวกับ อาจารย์ที่ปรึกษา	ระหว่างกลุ่ม	2	0.87	0.43	2.39
	ภายในกลุ่ม	235	42.98	0.18	
	รวม	237	43.86		
3. ปัญหาเกี่ยวกับนัก ศึกษา	ระหว่างกลุ่ม	2	0.15	0.07	0.81
	ภายในกลุ่ม	235	22.42	0.09	
	รวม	237	22.57		
4. ปัญหาเกี่ยวกับสิ่ง อำนวยความสะดวก	ระหว่างกลุ่ม	2	0.08	0.04	0.97
	ภายในกลุ่ม	235	9.70	0.04	
	รวม	237	9.78		
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	0.22	0.11	2.31
	ภายในกลุ่ม	235	11.62	0.04	
	รวม	237	11.85		

จากตาราง 8 พบว่านักศึกษาที่เรียนแผนกวิชาต่างกัน คือแผนกวิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย แผนกวิชาอาหารและโภชนาการ และแผนกวิชาคหกรรมศาสตร์ มีปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัย ข้อที่ 1

2.2 เปรียบเทียบปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจตามทัศนะของนักศึกษาเพื่อทดสอบสมมติฐานของการวิจัยข้อที่ 2 ที่ว่า นักศึกษาที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ รวมทุกด้าน และรายด้านแตกต่างกัน

ตาราง 9 ผลการเปรียบเทียบปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามระดับการศึกษา

ลักษณะปัญหา	ระดับประกาศนียบัตรวิชา ชีพ (N = 151)		ระดับประกาศนียบัตรวิชา ชีพ ชั้นสูง (N = 87)		t
	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	
ปัญหาเกี่ยวกับนโยบายผู้บริหาร	2.94	0.62	3.01	0.69	0.427
ปัญหาเกี่ยวกับอาจารย์ที่ปรึกษา	3.70	0.43	3.89	0.39	0.001
ปัญหาเกี่ยวกับนักศึกษา	4.07	0.32	4.07	0.27	0.876
ปัญหาเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก	4.17	0.19	4.21	0.21	0.120
รวม	3.72	0.21	3.79	0.22	0.010

จากตาราง 9 แสดงว่า นักศึกษาที่มีระดับการศึกษาต่างกัน คือระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นสูง มีปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัย ข้อที่ 2

ตอนที่ 3 ผลการรวบรวมความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เกี่ยวกับแนวทางในการแก้ปัญหา ในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช จากแบบสอบถามปลายเปิดทั้ง 4 ด้าน โดยในแต่ละด้านเรียงลำดับตามความถี่จากมาก ไปหาน้อย ดังแสดงในตาราง 10

ตาราง 10 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เกี่ยวกับแนวทางในการแก้ปัญหา ในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ด้านปัญหาเกี่ยวกับนโยบายผู้บริหาร ด้านปัญหาเกี่ยวกับอาจารย์ที่ปรึกษา ด้านปัญหาเกี่ยวกับนักศึกษา และด้านปัญหาเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก

ความคิดเห็น	ความถี่
<u>ด้านปัญหาเกี่ยวกับนโยบายผู้บริหาร</u> ● ผู้บริหารสถานศึกษาควรให้การสนับสนุนในเรื่องของการยืมวัสดุอุปกรณ์ ● ผู้บริหารสถานศึกษาควรอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับยานพาหนะ ● ผู้บริหารสถานศึกษาควรให้การสนับสนุนในการศึกษาการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจนอกสถานศึกษา ● ผู้บริหารสถานศึกษาควรสนับสนุนและอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับยานพาหนะในการศึกษากิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจนอกสถานศึกษา	6 4 3 2
<u>ด้านปัญหาเกี่ยวกับอาจารย์ที่ปรึกษา</u> ● อาจารย์ที่ปรึกษาควรมีชั่วโมงในการแนะนำและการมีส่วนร่วมในการให้คำปรึกษาให้มากกว่านี้ ● จำนวนอาจารย์ที่ปรึกษาควรมีมากกว่า 1 คน ● ผู้บริหารสถานศึกษาควรจัดอาจารย์ที่ปรึกษาที่มีความรู้ทางด้านบริหารธุรกิจเข้ามาช่วยเหลือนักศึกษาในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ	13 9 4
<u>ด้านปัญหาเกี่ยวกับนักศึกษา</u> ● นักศึกษาควรแสวงหาความรู้ทางด้านบริหารธุรกิจและการจัดกิจกรรมทางธุรกิจให้มากกว่าที่เป็นอยู่ ● ผู้บริหารสถานศึกษาควรจัดตารางการเข้าร่วมกิจกรรมและกำหนดเป็นระยะเวลาที่แน่นอน ● สถานศึกษาควรมีการนำนักศึกษาออกแสวงหาประสบการณ์ในการทำธุรกิจของชุมชนและผู้ประสบความสำเร็จในการประกอบธุรกิจส่วนตัว	5 4 2

ตาราง 10 (ต่อ)

ความคิดเห็น	ความถี่
<u>ด้านปัญหาเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก</u>	
● ผู้บริหารสถานศึกษาควรจัดสถานที่ที่แน่นอนในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจจะช่วยลดปัญหาในการขออนุญาตการใช้สถานที่ทุกครั้งที่มีการจัดกิจกรรม	6
	5
● ผู้บริหารสถานศึกษาควรแต่งตั้งหรือมอบหมายให้บุคลากรหรือนักศึกษาเป็นผู้ดูแลและรับผิดชอบเกี่ยวกับการจัดเก็บและรักษาวัสดุอุปกรณ์ในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจเอง	4
	1
● ผู้บริหารสถานศึกษาควรให้นักศึกษาเบิกและจัดเก็บอุปกรณ์ด้วยตนเอง	
● สถานศึกษาควรมีการประชาสัมพันธ์เพื่อช่วยเผยแพร่ข่าวสารของนักศึกษาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจให้ผู้ปกครองและบุคคลภายนอกได้รับรู้	
รวม	68

บทที่ 5
สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษา ปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ตามทัศนะของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช ทั้ง 4 ด้าน คือ ปัญหาเกี่ยวกับนโยบายผู้บริหาร ปัญหาเกี่ยวกับอาจารย์ที่ปรึกษา ปัญหาเกี่ยวกับนักศึกษา และปัญหาเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก
2. เพื่อเปรียบเทียบปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ตามทัศนะของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช ทั้ง 4 ด้าน โดยจำแนกตาม แผนกวิชา และระดับการศึกษา
4. เพื่อรวบรวมข้อเสนอแนะและแนวทางในการแก้ปัญหาการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ตามทัศนะของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.1 ประชากร ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2542 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ จำนวน 412 คน และนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง จำนวน 249 คน รวมทั้งหมด 661 คน
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2542 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ จำนวน 151 คน และนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง จำนวน 91 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Randoms Sampling) รวม 242 คน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้ดำเนินการศึกษากับประชากรที่เป็นนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2542 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง จำนวน 242 ฉบับ และได้คัดเลือกไว้เฉพาะแบบสอบถามที่ได้ข้อมูลครบสมบูรณ์ ได้แบบสอบถาม จำนวน 238 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 98.35 นำมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ตามทัศนะของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ วัดความคิดเห็นของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช ที่มีต่อปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ 4 ด้าน จำนวน 56 ข้อ

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิดเพื่อรวบรวมข้อมูลความคิดเห็นเพิ่มเติมของนักศึกษาเกี่ยวกับแนวทางในการแก้ปัญหาการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยทำการประมวลผลข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS / PC+ (Statistical Package for the Social Sciences / Personal Computer Plus) โดยดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

1. วิเคราะห์สถานภาพของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม โดยหาค่าร้อยละ
2. วิเคราะห์ปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ตามทัศนะของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช โดยใช้ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
3. เปรียบเทียบปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ตามทัศนะของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม โดยใช้การทดสอบค่าที (t - test) และระหว่างกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่ม โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One - Way - Analysis of Variance)
4. รวบรวมข้อมูลความคิดเห็นเพิ่มเติมของนักศึกษาเกี่ยวกับแนวทางในการแก้ปัญหาการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ จากแบบสอบถามปลายเปิดโดยนำเสนอในรูปความถี่ประกอบความเรียง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ตามทัศนะของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช ทั้ง 4 ด้าน สรุปได้ดังนี้

1. ปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ

ปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช เมื่อพิจารณาโดยรวมมีปัญหายุ่งยากในระดับมาก แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจของนักศึกษา อยู่ในระดับมาก ยกเว้น ปัญหาเกี่ยวกับนโยบายผู้บริหาร อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า

- 1.1 ปัญหาที่เกี่ยวกับนโยบายผู้บริหาร มีปัญหาทุกข้ออยู่ในระดับปานกลาง
- 1.2 ปัญหาที่เกี่ยวกับอาจารย์ที่ปรึกษา พบว่าปัญหาข้อที่ว่า อาจารย์ที่ปรึกษาไม่ทราบจุด

มุ่งหมายของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนข้ออื่น ๆ มีปัญหาอยู่ในระดับมาก

1.3 ปัญหาเกี่ยวกับนักศึกษา ทุกข้ออยู่ในระดับมาก

1.4 ปัญหาเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวกทุกข้ออยู่ในระดับมาก

4. จากผลการเปรียบเทียบปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจตามทัศนะของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตชวติเวช จำแนกตามแผนกวิชา และ ระดับการศึกษา มีดังนี้

4.1 นักศึกษาที่เรียนแผนกวิชาต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย ข้อที่ 1

4.2 นักศึกษาที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย ข้อที่ 2

5. จากแบบสอบถามปลายเปิด นักศึกษามีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางในการแก้ปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ที่มีความถี่สูง 10 อันดับคือ

5.1 อาจารย์ที่ปรึกษาควรมีชั่วโมงในการแนะนำและการมีส่วนร่วมในการให้คำปรึกษาให้มากกว่านี้

5.2 จำนวนอาจารย์ที่ปรึกษาควรมีมากกว่า 1 คน

5.3 ผู้บริหารควรให้การสนับสนุนในเรื่องของการยืมวัสดุอุปกรณ์

5.4 ผู้บริหารสถานศึกษาควรจัดสถานที่ที่แน่นอนในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ

5.5 นักศึกษาควรแสวงหาความรู้ทางด้านบริหารธุรกิจและการจัดกิจกรรมทางธุรกิจให้มากกว่าที่เป็นอยู่

5.6 ผู้บริหารควรแต่งตั้งหรือมอบหมายให้บุคลากรหรือนักศึกษาเป็นผู้ดูแลและรับผิดชอบเกี่ยวกับการจัดเก็บและรักษาวัสดุอุปกรณ์

5.7 ผู้บริหารสถานศึกษาควรอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับยานพาหนะ

5.8 ผู้บริหารสถานศึกษาควรจัดอาจารย์ที่ปรึกษาที่มีความรู้ทางด้านบริหารธุรกิจเข้ามาช่วยเหลือ

5.9 ผู้บริหารสถานศึกษาควรจัดตารางการเข้าร่วมกิจกรรมและกำหนดเป็นระยะเวลาที่แน่นอน

5.10 ผู้บริหารสถานศึกษาควรให้นักศึกษาเบิกและจัดเก็บอุปกรณ์ด้วยตนเอง

อภิปรายผล

จากการศึกษาในครั้งนี้ อภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

1. นักศึกษามีปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจโดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะ วิทยาเขตไซติเวชจัดเป็นวิทยาเขตที่มีขนาดเล็กทั้งจำนวนนักศึกษา งบประมาณ จำนวนบุคลากรตลอดจนสถานที่ที่จำกัด การที่จะส่งเสริมกิจกรรมต่างๆ ภายในวิทยาเขตจำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานหลักคือสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ทั้งทางด้านงบประมาณและการช่วยเหลือด้านอื่นๆ กิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียนจึงจัดเป็นกิจกรรมหลักที่ต้องมุ่งเน้น ส่งผลให้กิจกรรมเสริมหลักสูตรลดบทบาทลง อีกทั้งบุคลากรที่รับผิดชอบยังขาดความรู้และประสบการณ์ในการที่จะส่งเสริมการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่นักศึกษา ซึ่งก็สอดคล้องกับผลการวิจัยของประยูร เพ็งชะตา (2541 : 100 – 102) ที่พบว่า ปัญหาส่วนใหญ่ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรและกิจกรรมนักเรียน คือ ความชัดเจนของวัตถุประสงค์ในการจัดกิจกรรมนั้นๆ ความร่วมมือของบุคลากรทุกฝ่าย ในการวางแผน การเก็บรวบรวมข้อมูล การเผยแพร่กฎระเบียบข้อบังคับการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรแก่ ครู อาจารย์ที่ปรึกษา การจัดสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับการจัดกิจกรรมต่างๆ ซึ่งก็สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เนตรนภา ผลพานิช (2539 : 78 – 80) ที่พบว่าปัญหาที่เกิดกับการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรและกิจกรรมนักเรียนนั้นมีหลากหลาย แต่ปัญหาที่พบมากที่สุดได้แก่ ผู้บริหารไม่ได้วางนโยบายในการส่งเสริมอย่างจริงจัง อาจารย์ที่รับผิดชอบก็ไม่ได้จบการศึกษาหรือมีความรู้ลึกซึ้งเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเท่าที่ควร ส่วนลักษณะการจัดกิจกรรมบางประเภทจำเป็นต้องอาศัยสถานที่และงบประมาณเป็นจำนวนมากซึ่งก็จะเป็นปัญหาสำหรับสถานศึกษาที่มีงบประมาณจำกัดแต่ต้องปฏิบัติตามนโยบายการศึกษา

จากผลการศึกษาปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจเป็นรายด้านพบว่า

1.1 ปัญหาเกี่ยวกับนโยบายผู้บริหารอยู่ในระดับปานกลางนั้นอาจเป็นเพราะในสภาพความเป็นจริง นโยบายของผู้บริหารเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรมีความชัดเจนพอสมควรเนื่องจากได้ระบุอยู่ในนโยบายและแผนการบริหารประจำปี และหน้าที่หลักของผู้บริหาร คือการให้ความสำคัญและให้การสนับสนุนในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรอยู่แล้ว โดยอาจมีข้อจำกัดบางประการ ได้แก่ด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ หรือด้านสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆ ที่ส่งผลกระทบทำให้นโยบายและการวางแผนทางด้านการส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจยังมีปัญหาอยู่บ้าง โดยจะต้องวางแผนในข้อจำกัดดังกล่าวให้รอบคอบ ซึ่งก็สอดคล้องกับผลงานวิจัยของวรรณิ เลือบัว (2539 : 109 – 110) ที่พบว่าผู้บริหารส่วนใหญ่ในสถานศึกษาจะต้องวางแผนให้รอบครอบทั้งทางด้านการจัดสรรงบประมาณ การนำเสนอ นโยบายที่เกี่ยวกับกิจกรรมเสริมหลักสูตร ผู้บริหารจำเป็นจะต้องหาแนวทางให้การดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยอาจมีการเพิ่มค่าตอบแทนสำหรับอาจารย์ที่ปรึกษา หรือจัดสรรโควตา การพิจารณาความดีความชอบเป็นกรณีพิเศษ รวมไปถึงการจัดให้มีวันนักกิจกรรม เพื่อให้ผู้บริหาร อาจารย์ที่ปรึกษา นักศึกษาตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็น โดยเชิญนักกิจกรรม ศิษย์เก่าที่ประสบผลสำเร็จมาแล้วประสบการณ์ แนวความคิดในการปฏิบัติงานเพื่อเปิดโอกาสให้บุคลากรที่เกี่ยวข้องได้คำนึงถึงประโยชน์ของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ซึ่งก็สอดคล้องกับแนวความคิดของสำเนา ขจรศิลป์ (2538 : 254) ที่เสนอแนวคิดที่ผู้บริหารต้องอำนวยความสะดวกทั้งการจัดอาจารย์ที่ปรึกษา การจัดงบประมาณ อาคารสถานที่ ร่วมมือประสานงานกับหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องทั้งภายในภายนอกสถานศึกษา เพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักศึกษาในการจัดและดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตร นอกจากนี้แล้วผู้บริหารก็

ควรวางแนวทางลดขั้นตอนให้น้อยที่สุดในการเบิกจ่ายเงินงบประมาณ และการอนุมัติการใช้สถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆ เพื่อลดปัญหาในการดำเนินกิจกรรมที่ขาดความต่อเนื่องหรือลดความผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้น

1.2 ปัญหาเกี่ยวกับอาจารย์ที่ปรึกษาอยู่ในระดับมากนั้น อาจเนื่องมาจากอาจารย์ที่ปรึกษาในวิทยาเขตมีภารกิจด้านการสอนมาก กล่าวคือ ต้องทำการสอนนักศึกษาภาคปกติซึ่งจัดให้มีการเรียนการสอนในวันจันทร์ถึงวันศุกร์ โดยเฉลี่ยคนละ 20 คาบ ต่อสัปดาห์ นอกจากนี้ทางวิทยาเขตได้จัดให้มีการอบรมหลักสูตรระยะสั้นแก่บุคลากรภายนอกในวันเสาร์และวันอาทิตย์ เพื่อเป็นการบริการวิชาการกับสังคมด้วย จึงทำให้อาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ที่ปรึกษาไม่มีเวลาเพียงพอที่จะศึกษาค้นคว้า หรือหาประสบการณ์เพิ่มเติมเพื่อนำมาถ่ายทอดและให้คำแนะนำแก่นักศึกษาได้เท่าที่ควร ซึ่งก็สอดคล้องกับงานวิจัยของวรรณี เสือบัว (2539 : 108) เกี่ยวกับคุณลักษณะบทบาทและการเลือกสรรอาจารย์ที่ปรึกษากิจกรรมเสริมหลักสูตร มหาวิทยาลัยขอนแก่น พบว่า อาจารย์ที่ปรึกษามักจะมีภาระงานทางด้านวิชาการมาก จนบางครั้งไม่มีโอกาสไปเยี่ยมเยียนนักศึกษาตามชมรม ซึ่งอาจจะไม่ทราบปัญหาภายในชมรมเท่าที่ควร ในกรณีที่นักศึกษามีปัญหา ก็จะไม่สามารถพบอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อขอคำแนะนำ ซึ่งผลการวิจัยนี้ก็คล้ายคลึงกับผลงานวิจัยของ จิตต์ผจง สุขะตุงคะ (2536 : 65 – 66) เรื่องคุณลักษณะอาจารย์ที่ปรึกษานักศึกษาระดับปริญญาตรี ในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล พบว่า อาจารย์ที่ปรึกษามีภาระงานที่ต้องรับผิดชอบมาก จึงทำให้เวลาในการปฏิบัติหน้าที่อาจารย์ที่ปรึกษาลดน้อยลง รวมไปถึงการให้คำปรึกษาแก่นักศึกษาใช้เวลายาวนานไม่ได้ หรือผู้ให้คำปรึกษาแนะนำความรู้ที่เกี่ยวข้องล้าสมัย อาจารย์ที่ปรึกษาไม่ได้เห็นว่าการให้คำปรึกษาเป็นกิจกรรมที่สำคัญ เพราะขาดจิตสำนึกและสิ่งตอบแทนจากสถาบันการศึกษาเอง ทั้งนี้ จิตต์ผจง สุขะตุงคะ ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ ความรับผิดชอบของอาจารย์ที่ปรึกษาว่า อาจารย์ที่ปรึกษาควรจะมี ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร กฎระเบียบ ข้อบังคับ และนโยบายของสถาบัน การให้คำแนะนำในการวางแผนการเรียนและกิจกรรม และที่สำคัญอาจารย์ที่ปรึกษาจะต้องสร้างจิตสำนึกในการช่วยเหลือนักศึกษา ซึ่งจะส่งผลให้กิจกรรมเสริมหลักสูตร และกิจกรรมการเรียนบรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตรได้

1.3 นักศึกษามีปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจโดยรวมและทุกข้ออยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากปัญหาส่วนตัวของนักศึกษาเองในเรื่องของการจัดสรรเวลาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตร จากการสังเกตของผู้วิจัยถึงการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรของนักศึกษาในวิทยาเขตพบว่าจำนวนนักศึกษาที่เข้าร่วมมีจำนวนน้อย แสดงให้เห็นว่านักศึกษาให้ความสำคัญของกิจกรรมเสริมหลักสูตรอยู่ในระดับต่ำ ดังนั้นการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรจึงไม่ค่อยประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ซึ่งก็สอดคล้องกับผลการวิจัยของ พวงทอง วุฒิเดช (2542 : 25 – 30) เรื่องปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา โดยศึกษาจากนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีความวิตกกังวลในเรื่องการเรียนค่อนข้างสูง บางครั้งเกิดความเครียดจึงทำให้เพิกเฉยต่อการเข้าร่วมกิจกรรม นักศึกษาอีกส่วนหนึ่งต้องทำงานพิเศษในช่วงเวลาว่างจากกิจกรรมการเรียนในชั้นเรียนปกติเพื่อลดปัญหาทางเศรษฐกิจ จึงไม่มีโอกาสเข้าร่วมในกิจกรรม และที่สำคัญมีนักศึกษาจำนวนไม่น้อยที่กลัวว่าเมื่อเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรแล้วจะเป็นปัจจัยที่ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนลดลง และไม่ประสบผลสำเร็จทางด้าน การเรียน จึงทำให้ไม่อยากเข้าร่วมกิจกรรม เนื่องจากต้องการใช้เวลาในการศึกษาในชั้นเรียนตามปกติ ซึ่งก็สอดคล้องกับแนวคิดของ อเนก ส่งแสง (2540 : 139) ที่ว่า ปัญหาในการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษา การจัดกิจกรรมในสถานศึกษาหลายแห่งมีนักศึกษาสมัครเข้าร่วมกิจกรรมจำนวนน้อย ส่วนใหญ่ไม่ยอมเข้า

ร่วม ทางสถานศึกษาและอาจารย์ที่ปรึกษาก็มักจะอ้างว่านักศึกษาไม่สนใจ โดยไม่เคยค้นหาสาเหตุที่แท้จริงว่าเพราะเหตุใดนักศึกษาจึงให้ความสนใจในกิจกรรมเสริมหลักสูตรน้อย จากข้อสังเกตเบื้องต้นอาจสรุปได้ว่า บางกิจกรรมไม่น่าสนใจ กิจกรรมมีจำนวนจำกัด บางกิจกรรมกำหนดคุณสมบัติการเป็นสมาชิกไว้สูงหรือเข้มงวดเกินไป นักศึกษาขาดความเข้าใจในคุณค่าที่จะได้รับการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตร นักศึกษาไม่รู้ว่าจะไปสมัครเป็นสมาชิกกับใครที่ไหน หรือในบางกรณีนักศึกษาเองก็ไม่กล้าแสดงความคิดเห็นกับผู้ควบคุมกิจกรรมหรืออาจารย์ที่ปรึกษาในกรณีที่มีการดำเนินกิจกรรมประสบปัญหาเกิดขึ้น ทั้งนี้เนื่องมาจากนักศึกษาเองคาดหวังว่าผู้ควบคุมหรืออาจารย์ที่ปรึกษาจะมีความรู้และสามารถให้ข้อเสนอแนะเพื่อแก้ปัญหาทุกเรื่องได้ สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นอุปสรรคในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทั้งสิ้น

1.4 นักศึกษามีปัญหาเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก ในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจโดยรวม และทุกข้ออยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากวิทยาเขตโชติเวชจัดอยู่ใน กลุ่มวิทยาเขตขนาดเล็ก จำกัดด้วยงบประมาณ จึงส่งผลกระทบต่อการบริหารงาน และการจัดสรรสถานที่รวมถึงสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดสรรงบประมาณในแต่ละปีการศึกษามีจำนวนค่อนข้างจำกัด ประกอบกับกิจกรรมของนักศึกษาที่จัดตั้งขึ้นมีหลายกิจกรรมด้วยกัน ทำให้การจัดสรรงบประมาณเป็นไปอย่างเข้มงวดและแต่ละกิจกรรมก็ได้รับการสนับสนุนทางด้านงบประมาณน้อยมากเมื่อเทียบกับวิทยาเขตที่มีขนาดใหญ่และจำนวนนักศึกษามากกว่า จึงเป็นปัจจัยอย่างหนึ่งที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตร ซึ่งก็สอดคล้องกับแนวความคิดของ อเนก ส่งแสง (2540 : 137 – 140) เกี่ยวกับการบริหารกิจการนักเรียนว่า ปัญหาเกี่ยวกับการสนับสนุนด้านการเงิน ซึ่งเรามักจะพบอยู่เสมอแม้ว่าสถานศึกษาจะเล็งเห็นความสำคัญของกิจกรรมนักศึกษา แต่ถ้าเมื่อใดสถานศึกษาเกิดปัญหาเกี่ยวกับงบประมาณ ผู้บริหารก็ต้องตัดงานกิจกรรมนักศึกษาออกก่อนอยู่เสมอ ซึ่งก็สามารถชี้ชัดได้ว่าความสำคัญของกิจกรรมนอกหลักสูตรยังมีความสำคัญน้อยต่อการจัดสรรงบประมาณของสถานศึกษา ส่วนปัญหาในเรื่องเกี่ยวกับวัน – เวลา ในการจัดและดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ สืบเนื่องมาจากความหลากหลายในการจัดการเรียนการสอน นักศึกษาแต่ละแผนกวิชาจะมีโปรแกรมการเรียนแตกต่างกัน ส่งผลถึงการจัดสรรเวลาของแต่ละแผนกวิชาในการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจค่อนข้างยุ่งยาก ความไม่เหมาะสมและไม่ชัดเจนในเรื่องโปรแกรมวัน – เวลาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจนี้ ทำให้นักศึกษาเกิดความสับสนและเบื่อหน่ายไม่ยอมเข้าร่วมกิจกรรมในครั้งต่อไป ซึ่งปัญหานี้ก็สอดคล้องกับงานวิจัยของพวงทอง วุฒิเดช (2542 : 25 – 27) ที่พบว่าสถาบันการศึกษาขาดการวางแผนที่ดีสำหรับการระบุนวัน – เวลาในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร เนื่องจากขั้นตอนในการดำเนินงานจัดกิจกรรมมีหลายขั้นตอน บางกิจกรรมล่าช้าในการขออนุมัติจัดกิจกรรม จึงส่งผลกระทบต่อการประชาสัมพันธ์ให้นักศึกษามาเข้าร่วมกิจกรรม ซึ่งผลงานวิจัยดังกล่าวก็ได้เสนอแนะในการแก้ปัญหาว่า สโมสรนักศึกษาหรือสถานศึกษาควรมีการจัดทำปฏิทินนักศึกษาเพื่อแจกในวันปฐมนิเทศนักศึกษาใหม่ หรือจัดทำตารางกิจกรรมนักศึกษาในแต่ละเดือนปิดประกาศให้ทราบล่วงหน้า หรือกระจายเสียงตามสาย ทั้งนี้สถาบันการศึกษาเองก็ควรชักจูงให้ผู้ปกครองและชุมชนเข้ามามีบทบาทในฐานะผู้ให้ความรู้และแหล่งความรู้อีกทางหนึ่งด้วย

2. เมื่อทำการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ จากการวิจัยพบว่า

2.1 นักศึกษาที่เรียนในแผนกวิชาต่างกัันมีปัญาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทาง

ธุรกิจ ทั้ง 4 ด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เนื่องมาจากการจัดการเรียนการสอนในวิทยาเขต ไซติเวช ยังไม่เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้เลือกกิจกรรมต่าง ๆ ตามความถนัด ความสามารถ และความสนใจ ของนักศึกษาอย่างทั่วถึงมากนัก สถานศึกษาจะกำหนดกิจกรรมบางกิจกรรมที่สอดคล้องกับวิชาที่เปิดสอนใน แต่ละภาคเรียนให้นักศึกษาเอง เช่น นักศึกษาที่เรียนวิชาธุรกิจอาหาร ก็ต้องร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวกับการบริหาร ธุรกิจอาหารตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตรนั้น ๆ โดยสถานศึกษาได้จัดให้มีร้านค้าสาธิต ดำเนินกิจกรรมทาง ธุรกิจเหมือนกับร้านค้าทั่วไป เช่นเดียวกับนักศึกษาที่เรียนแผนกวิชาคหกรรมศาสตร์ก็จะมีร้านค้าสาธิตของ แผนกคหกรรมศาสตร์โดยเฉพาะ รูปแบบการดำเนินงานและความพร้อมทั้งอาจารย์ที่ปรึกษาและสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ จะมีความแตกต่างกัน ซึ่งตรงข้ามกับนักศึกษาที่เรียนแผนกวิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย ที่ ไม่มีร้านค้าสาธิต นักศึกษาต้องจัดหาสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกด้วยตนเองทั้งหมด อีกทั้งการจัดสรร เวลาในการเข้าร่วมกิจกรรมก็ไม่สอดคล้องกันทั้ง 3 แผนก ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของชาญชัย เฟื่อง กาญจน์. 2537 : 107) ที่พบว่า สถานศึกษาที่ทำการเปิดการสอนวิชาชีพที่มีความหลากหลายมักจะประสบ ปัญหาในการจัดกิจกรรมที่เหมาะสมและสอดคล้องกัน ทั้งนี้เนื่องจากแต่ละสาขาวิชาชีพจะมีความถนัด ความต้องการ ตลอดจนสภาพการเรียนการสอนแตกต่างกัน การจัดให้สถานศึกษาลำบากคลั่งกับสถาน ประกอบการ เป็นสิ่งได้เปรียบในการจัดการเรียนการสอน และยังส่งเสริมให้นักศึกษาพัฒนาทักษะการปฏิบัติงานจริงด้วย และยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ พวงทอง วุฒิเดช (2542 : 26) ที่พบว่าการเข้าร่วมกิจกรรม ของนักศึกษาที่มีความหลากหลายของแผนกวิชาเรียนจะมีผลต่อความสำเร็จหรือล้มเหลวของกิจกรรมนั้น ๆ เช่น แผนกวิชาบางแผนกต้องใช้เวลาในการค้นคว้าในชั้นเรียนปกติมาก แต่อีกแผนกวิชาใช้เวลาค้นคว้าในชั้น เรียนน้อย นักศึกษาจึงมีความวิตกกังวลว่าการเข้าร่วมกิจกรรมจึงเป็นปัจจัยที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้อยลง

2.2 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีปัญหาใน การดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ทั้ง 4 ด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เนื่องจาก ทั้งนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงที่เข้ารับการ ศึกษาในวิทยาเขต จะได้รับการส่งเสริมทางด้านการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ อย่างเต็มที่และมีความ เสมอภาคในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ และการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจบางกิจกรรม นักศึกษาทั้งสองระดับจะเข้าร่วมการปฏิบัติงานร่วมกัน ทั้งทางด้านการใช้สถานที่ฝึกประสบการณ์ ตลอดจน ร้านค้าสาธิตภายในวิทยาเขตร่วมกัน และบางรายวิชาได้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจในเนื้อหาวิชาอยู่ แล้ว เช่น รายวิชาธุรกิจโรงแรม ธุรกิจขนาดย่อม ธุรกิจเสื้อผ้า เป็นต้น ในส่วนนักศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 และ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ที่กำลังจะจบการ ศึกษา ก็จะมีปัญหาลำบากกันทั้งในเรื่องของความวิตกกังวลในเรื่องการเรียนปกติและการที่จะต้องเตรียมตัวใน การฝึกประสบการณ์ด้วย จึงทำให้ไม่อยากเข้าร่วมกิจกรรม หรือเข้าร่วมกิจกรรมเพียงเพื่อให้ครบตามหลักสูตร ส่งผลทำให้การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรไม่ประสบผลเท่าที่ควร ซึ่งก็สอดคล้องกับผลการวิจัยของ พวงทอง วุฒิเดช (2542 : 26 - 27) ที่พบว่านักศึกษาที่ขาดประสบการณ์ในการบริหารเวลา จึงมีความวิตกกังวลไม่ อยากเสียเวลาเรียนปกติในการเข้าร่วมกิจกรรม หรือบางครั้งเกิดความเครียด จึงทำให้เพิกเฉยต่อกิจกรรม แต่ ก็มีอีกจำนวนไม่น้อยที่มุ่งศึกษาเอาเกียรตินิยมและเหรียญรางวัลเรียนดี จึงละเลยต่อกิจกรรมที่ไม่มีผลต่อระดับ คะแนนเฉลี่ย ซึ่งก็สอดคล้องกับผลการวิจัยของประยูร เพ็งชะตา (2541 : 102) พบว่านักเรียนที่เข้ารับการ ศึกษาใหม่จะคำนึงถึงผลการเรียนเป็นหลัก ถ้าจะเลือกกิจกรรมก็เลือกเฉพาะกิจกรรมทางวิชาการ ส่วนกิจ

กรรมทางวิชาชีพนักเรียนยังให้ความสนใจน้อย เพราะคิดว่ายังไม่มีความจำเป็นที่ต้องเข้าร่วมกิจกรรมทางวิชาชีพ ถ้าต้องเข้าร่วมกิจกรรมต้องเรียนให้ถึงที่สุดท้ายเมื่อจบการศึกษาแล้วก็จะสามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพได้

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีต่อปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจโดยรวมอยู่ในระดับมาก ผู้วิจัยจึงเสนอว่า สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช ควรจัดให้มีการประชุมสัมมนาและฝึกอบรมบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมและดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ การลดภาระหน้าที่ในการสอนให้น้อยลง เพื่อให้จะให้อาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ที่ปรึกษาได้มีเวลาดันคว้าหาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร และสำหรับอาจารย์ที่ปรึกษาเองก็ต้องจัดสรรเวลาในการเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อคอยเสนอแนะและให้ความช่วยเหลือแก่นักศึกษาตลอดการดำเนินกิจกรรม รวมทั้งการจัดให้อาจารย์ที่ปรึกษาและนักศึกษาศึกษาดูงานในสถาบันอุดมศึกษาภายในประเทศ ซึ่งเป็นสถาบันที่มีระบบการให้คำปรึกษาที่มีประสิทธิภาพ เช่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เป็นต้น หรือสถาบันอุดมศึกษาเอกชนอื่นๆ เพื่อจะได้นำประสบการณ์มาประยุกต์ใช้และบริการแก่นักศึกษาได้อย่างเหมาะสม เป็นการส่งเสริมการปฏิบัติงานให้มีประสิทธิภาพและเจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น นอกจากนี้ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช ควรจัดทำคู่มือหรือปฏิทินกิจกรรมเผยแพร่ให้นักศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้องได้ทราบ การจัดประชุมหรืออบรมโดยเชิญผู้เชี่ยวชาญด้านการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรมาให้ความรู้เพื่อเป็นการเพิ่มทักษะการให้คำปรึกษาและประสิทธิภาพในการดำเนินงานของนักศึกษาให้ดียิ่งขึ้นไป สำหรับนักศึกษานั้นทางสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช ต้องให้ข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจว่ามีความสำคัญต่อนักศึกษาอย่างไรและควรปฏิบัติตนอย่างไรเมื่อเข้าร่วมกิจกรรมเหล่านั้น โดยการจัดประชุม ปฐมนิเทศ บัณฑิตนิเทศ และการกำหนดตารางวัน – เวลาอย่างชัดเจน นอกจากนี้แล้วการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อสนับสนุนการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจนั้น วิทยาเขตโชติเวช ควรร่วมมือกับนักศึกษาเพื่อสำรวจความต้องการการจัดกิจกรรม การจัดสื่อวัสดุ อุปกรณ์ การเพิ่มเวลาในการจัดกิจกรรมและความต่อเนื่องของการจัดกิจกรรม ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายและการวางแผนในการที่จะส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจให้ประสบผลสำเร็จเกิดประโยชน์สูงสุดแก่นักศึกษาต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กาญจนา คุณารักษ์. หลักสูตรและการพัฒนา. ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร. กรุงเทพมหานคร, 2540.
- กาญจนา ศรีกาฬสินธุ์. การบริหารกิจการนักเรียน. ภาควิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. กรุงเทพมหานคร, 2532.
- กิตติมา ปรีดีดิลก. การบริหารและการนิเทศการศึกษาเบื้องต้น. อักษรพิพัฒน์จำกัด. กรุงเทพมหานคร, 2532.
- เกษกานดา สุภาพจน์. การประเมินหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต. วิชาเอกธุรกิจศึกษา การเลขานุการของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ทุมศักราช 2529. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (วิชาเอกอุดมศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2533. (อัดสำเนา)
- คณะนิติศาสตร์ปริญาโท วิชาเอกการมัธยมศึกษา. 2528. การจัดกิจกรรมนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. (อัดสำเนา)
- จิตต์ผจง สุขะตุงคะ. คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษานักศึกษาระดับปริญญาตรีในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. กรุงเทพมหานคร, 2536.
- จิตรรัตน์ โพธิมาพะกะ. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเกษตรกรรม.บพิตรการพิมพ์ กรุงเทพมหานคร, 2523.
- ใจจริง บุญเรืองรอด. การบริหารกิจการนักเรียน. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะวิชาครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต : หน่วยศึกษานิเทศก์ , 2539.
- _____. กิจกรรมร่วมหลักสูตร. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะวิชาครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต : หน่วยศึกษานิเทศก์ , 2536.
- ชาญชัย เฟื่องกาญจน์. สภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัย. ปริญญานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2537.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. การวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพื้นฐานของการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ธีรศักดิ์ ศรีพรวิสิฐ. กิจกรรมนักเรียนกับการแนะแนว. วรสารแนะแนว. ฉบับที่ 44 ประจำเดือน เมษายน-พฤษภาคม, 2519.
- ธีระยง ปิยะปรีชาบุท. สภาพและปัญหาการจัดกิจกรรมอิสระในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดชัยภูมิ. ปริญญานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น 2539.
- นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์. หลักการบริหารการศึกษา พิมพ์ครั้งที่2. บริษัท เอส.เอ็น.เอ็น. กรุงเทพมหานคร, 2525.

- นิภา แนวบุญเนียร. หลักสูตรและการสอนธุรกิจศึกษา. ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.
- เนตรนิภา ผลพานิช. การศึกษาการจัดกิจกรรมนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่ จังหวัดขอนแก่น.
ปริญญาานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น 2539.
- บุญรีน ปานประสงค์. ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรในโรงเรียนสาธิตแห่ง
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (การบริหารการศึกษา).
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2543.
- เบญจมาศ เพิ่มสุขศรี. การสำรวจทัศนคติของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สายสามัญ ในจังหวัด
พระนครศรีอยุธยาที่มีต่อการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร. ปริญญาานิพนธ์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2508.
- ประณีต วิบูลย์ประพันธ์. การศึกษาปัญหาการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาวิทยาศาสตร์ในโรงเรียนมัธยม
ศึกษาในกรุงเทพมหานคร. คณะศึกษาศาสตร์ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง 2533. (อัดสำเนา.)
- ประดิษฐ์ ฮวบเจริญ. การบริหารกิจกรรมนักเรียน. อักษรบัณฑิต. กรุงเทพมหานคร, 2520
- ประดับ นิลพังงา. กิจกรรมเสริมหลักสูตร. สำนักพิมพ์แพร่พิทยา. กรุงเทพมหานคร, 2535.
- ประภาพรรณ สุวรรณสุข. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรในโรงเรียนมัธยมศึกษา เอกสารชุดวิชาพฤติ
กรรมการสอนมัธยมศึกษา. หน่วยที่ 7 มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. กรุงเทพมหานคร, 2526.
- ประยูร เพ็งชะตา. สภาพและปัญหาการจัดกิจกรรมนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา
จังหวัดสระบุรี. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (การบริหารการศึกษา)มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์. กรุงเทพมหานคร ,2541.
- ปาน เป็รื่องศิลป์รัตน์. สภาพและปัญหาของการจัดกิจกรรมนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัด
กรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์. กรุงเทพมหานคร ,2541.
- พวงทอง วุฒิเดช. ปัจจัยที่มีผลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา. หน่วยกิจการนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2542.
- พนัส หันนาคินทร์. หลักการบริหารโรงเรียน พิมพ์ที่วัฒนาพานิช. กรุงเทพมหานคร, 2513.
- ไพโรจน์ นาคะสุวรรณ. กิจกรรมเสริมหลักสูตร. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ อักษร
บัณฑิต กรุงเทพมหานคร, 2526.
- ปิฎก ธาร. หลักบริหารการศึกษา. พิมพ์ที่วัฒนาพานิช. กรุงเทพมหานคร, 2541.
- ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : สุวีริยาสาส์น, 2538.
- วรรณิ เลือบัว. ความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานกิจการนักศึกษาที่มีต่อคุณลักษณะ บทบาทและ
การเลือกสรรอาจารย์ที่ปรึกษา กิจกรรมเสริมหลักสูตร มหาวิทยาลัยขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ปริญญา
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (การบริหารศึกษา) มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2539.
- วิชากร, กรม. กระทรวงศึกษาธิการ. คู่มือการจัดกิจกรรมนักเรียน (ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมครั้งที่ 4 พ.ศ.2528).
กรุงเทพมหานคร, 2529.

- วีรศักดิ์ พาสวรรณ. ปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาการดำเนินกิจกรรมนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดหนองคาย. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (การบริหารศึกษา) มหาวิทยาลัยมหาสารคาม , 2543.
- คู่มือการจัดกิจกรรมตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ในหลัก สูตรมัธยมศึกษาตอนต้น และตอนปลาย (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533). กรุงเทพมหานคร, 2533.
- สุทธิ เข้มลำเจียก. การจัดกิจกรรมนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดลพบุรี. กรุงเทพมหานคร : วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. 2539.
- สุทธนะ ดิงศภักดิ์. การบริหารกิจกรรมนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ใน กรุงเทพมหานคร. กรุงเทพมหานคร : วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.
- เสริมวิทย์ ศุภเมธี. การบริหารกิจการนักเรียน คณะวิชาครุศาสตร์ วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา สห วิทยาลัยรัตนโกสินทร์, 2532.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ. การบริหารกิจการนักเรียน. โรง พิมพ์คุ ฎสภา. กรุงเทพมหานคร, 2531.
- สำเนาวิ ขจรศิลป์. มิติใหม่ของกิจการนักศึกษา 2 : การพัฒนานักศึกษา. ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษา ศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กรุงเทพมหานคร, 2538.
- อุทัย เพชรช่วย. กิจกรรมเสริมหลักสูตรกลยุทธ์ที่ช่วยเสริมคุณภาพ วรสารสารพัฒนานักศึกษ อธิบดีที่ 71 ประจำเดือน กุมภาพันธ์ 2531.
- เอนก ส่งแสง. การบริหารกิจการนักเรียน. ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏ พระนคร กรุงเทพมหานคร, 2540.
- Barnes. J. " The Role of Student Activities in Public High School Program " .Dissertation Abstracts International. 51 (April 1991) : 3378 – A.
- Best , John W. Resear in Education New Delhi : Prentice - Hall of India Privated , 1977.Cronbach , Lee
- Johson, Robert Lee. " Extraclass Activities in Selected Junior School andMiddle High School in Pennsylvania " Dissertation Abstracts International. 40 (15) :2307-2943-A ; November,1979.
- Joseph. Essentials of Psychological Testing 3rd ed. New York : Harper and Row , 1970
- Krejcic , Robert R. and Daryle W. Morgan " Determining Samrle Size for Research Activities, " in Journal of Education and Psychological Measurement. 30:607 –610 ; 1973.
- Slear, S.M. " The Role of Student Activities in Catholic High School Program" .Dissertation Abstracts International. 50 (March 1990) : 2856 – A.

ภาคผนวก

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง ปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ตามทัศนะของนักศึกษา คณะ
กรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช

คำชี้แจง แบบสอบถามชุดนี้มุ่งที่จะศึกษาปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ตามทัศนะของ
นักศึกษา คณะกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 3
ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบสำรวจรายการ (Check List)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ
ตามทัศนะของนักศึกษา คณะกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช

ตอนที่ 3 ข้อมูลความคิดเห็นเพิ่มเติมของนักศึกษาเกี่ยวกับแนวทางในการแก้ปัญหาการดำเนินกิจกรรมเสริม
หลักสูตรทางธุรกิจ ของนักศึกษา คณะกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช

กิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ หมายถึง กิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อเสริมสร้างประสบการณ์ทาง
ด้านธุรกิจ ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างกว้างขวางนอกเหนือจากเนื้อหาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรได้แก่ การจัดร้านค้า
สาธิต การจัดแสดงผลงานทางวิชาการทางธุรกิจ การแข่งขันการจัดร้านค้า การจัดนิทรรศการ การจัดป้าย
นิเทศ การจัดกิจกรรมเพื่อหารายได้ทั้งภายใน – ภายนอก วิทยาเขต

ปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ หมายถึง สภาพหรือสิ่งที่เป็นอุปสรรคต่อ
การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช

ตอนที่ 1

แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย / ลงในช่อง () หรือเติมข้อความลงในช่องว่าง ตามสภาพความเป็นจริง

1. ปัจจุบันกำลังศึกษาอยู่ในแผนก

- () ฟ้าและเครื่องแต่งกาย
- () อาหารและโภชนาการ
- () คหกรรมศาสตร์

2. กำลังศึกษาอยู่ในระดับ

- () ประกาศนียบัตรวิชาชีพ
- () ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง

ตอนที่ 2

แบบสอบถามแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ตามทัศนะของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโขขติเวช

คำชี้แจง 1. การตอบแบบสอบถามให้พิจารณาตามความรู้สึก ความคิดเห็น และประสบการณ์จริงของท่านว่าหัวข้อใดเป็นปัญหามากน้อยเพียงใด

2. เมื่อท่านอ่านแต่ละหัวข้อที่กำหนดให้แล้วโปรด ทำเครื่องหมาย / ลงในช่องตามระดับความสำคัญของปัญหาตามเกณฑ์ต่อไปนี้

ระดับของปัญหา			
ระดับ	5	หมายถึง	เป็นปัญหามากที่สุด
ระดับ	4	หมายถึง	เป็นปัญหามาก
ระดับ	3	หมายถึง	เป็นปัญหาปานกลาง
ระดับ	2	หมายถึง	เป็นปัญหาน้อย
ระดับ	1	หมายถึง	เป็นปัญหาน้อยที่สุด

ตัวอย่าง ท่านคิดว่าหัวข้อต่อไปนี้เป็นปัญหาต่อการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ของวิทยาเขตมากน้อยเพียงใด

ลักษณะปัญหา	ระดับของปัญหา				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	5	4	3	2	1
0. นักศึกษาไม่มีเวลาเข้าร่วมกิจกรรม		/			

จากตัวอย่างข้อ (0) ท่านทำเครื่องหมาย / ในช่อง 4 หมายความว่า ท่านเห็นว่าปัญหา นักศึกษาไม่มีเวลาเข้าร่วมกิจกรรมอยู่ในระดับ มาก

ลักษณะปัญหา	ระดับของปัญหา				
	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
	5	4	3	2	1
1.ปัญหาเกี่ยวกับนโยบายผู้บริหาร					
1.ผู้บริหารไม่ได้แต่งตั้งอาจารย์ที่ปรึกษาด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ อย่างเป็นทางการ					
2.ผู้บริหารไม่ได้ชี้แจงถึงโครงการการจัดกิจกรรมให้ผู้ปกครองทราบในเวลาที่มีการ ประชุมสมาคมผู้ปกครอง					
3.ผู้บริหารเข้มงวดในการอนุมัติการใช้ อาคาร-สถานที่ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ทางธุรกิจ					
4.ผู้บริหารไม่เปิดโอกาสให้นักศึกษาจัดกลุ่มกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจอย่างอิสระ					
5.ผู้บริหารไม่ได้จัดอาจารย์ที่ปรึกษาที่มีความรู้เพื่อให้คำปรึกษาแนะนำเกี่ยวกับกลยุทธ์ การดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ					
6.ผู้บริหารไม่ค่อยให้ความร่วมมือในการแก้ปัญหาอันเกิดจากการดำเนินกิจกรรมเสริม หลักสูตรทางธุรกิจ					
7.ผู้บริหารส่งเสริมให้นักศึกษาแสวงหาประสบการณ์ในกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ น้อยกว่าสาขาวิชาอื่น					
2.ปัญหาเกี่ยวกับอาจารย์ที่ปรึกษา					
1. อาจารย์ที่ปรึกษาไม่ทราบจุดมุ่งหมายของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ					
2.อาจารย์ที่ปรึกษาไม่สามารถให้คำแนะนำหลักการที่ถูกต้องในการจัดกิจกรรมเสริม หลักสูตรทางธุรกิจ					
3.อาจารย์ที่ปรึกษาไม่ได้วิเคราะห์ปัญหาของนักศึกษาในการวางแผนส่งเสริมกิจกรรม เสริมหลักสูตรทางธุรกิจ					
4.อาจารย์ที่ปรึกษาไม่ได้วิเคราะห์ความต้องการของนักศึกษาเพื่อวางแผนในการส่งเสริม กิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ					
5.จำนวนอาจารย์ที่ปรึกษาในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจมีไม่เพียงพอ					
6.อาจารย์ที่ปรึกษามีประสบการณ์น้อยในการเป็นที่ปรึกษากิจกรรมเสริมหลักสูตรทาง ธุรกิจ					
7.อาจารย์ที่ปรึกษาไม่ได้ชี้แจงกำหนดแนวทางการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทาง ธุรกิจให้นักศึกษาได้รับทราบ					
8.อาจารย์ที่ปรึกษาไม่ได้ควบคุมดูแลให้การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจเป็นไป อย่างต่อเนื่อง					

ลักษณะปัญหา	ระดับของปัญหา				
	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
	5	4	3	2	1
9.อาจารย์ที่ปรึกษาไม่ติดตามผลการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจอย่างต่อเนื่อง					
10.อาจารย์ที่ปรึกษาไม่มีส่วนร่วมในการประเมินผลการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจอย่างสม่ำเสมอ					
11.อาจารย์ที่ปรึกษาดำเนินและควบคุมกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจด้วยตนเอง					
12.อาจารย์ที่ปรึกษาเน้นผลประโยชน์ของโครงการมากกว่าการมีประสบการณ์ในการปฏิบัติงานกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจของนักศึกษา					
13.อาจารย์ที่ปรึกษาไม่ได้นำนักศึกษาออกไปศึกษาดูงานในสถาบันอื่นหรือหน่วยงานอื่นเพื่อเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ					
14.อาจารย์ที่ปรึกษาไม่ประสานงานกับครู-อาจารย์ บุคลากรในวิทยาเขตเพื่อให้การดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจดำเนินไปด้วยความราบรื่น					
15.อาจารย์ที่ปรึกษาไม่ได้ให้ความรู้เกี่ยวกับการเขียนโครงการและดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจที่ถูกต้อง					
16.อาจารย์ที่ปรึกษาไม่ได้ชี้แจงเกี่ยวกับการใช้จ่ายเงินในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ					
3.ปัญหาเกี่ยวกับนักศึกษา					
1.นักศึกษาไม่ให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจเนื่องจากไม่มีผลต่อการเรียน					
2.การเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจที่วิทยาเขตจัดตั้งขึ้น นักศึกษาคิดว่าเสียเวลาในการเรียนตามปกติ					
3.นักศึกษขาดการรายงานผลและชี้แจงผลงานในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมได้ทราบ					
4.นักศึกษขาดความกระตือรือร้นในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ					
5.นักศึกษาไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจอย่างเต็มที่					
6.นักศึกษขาดการรายงานผลและชี้แจงผลงานในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจให้อาจารย์ที่ปรึกษาได้ทราบ					
7.นักศึกษขาดการวางแผนและกำหนดโครงการที่จะทำให้การดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้					
8.นักศึกษาไม่สามารถจัดสรรเวลาให้เข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจได้					
9.นักศึกษขาดแคลนเงินทุนหมุนเวียนในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ					

ลักษณะปัญหา	ระดับของปัญหา				
	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
	5	4	3	2	1
10.นักศึกษาขาดผู้แนะนำให้คำปรึกษาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ					
11.นักศึกษาขาดความรู้และความเข้าใจในการจัดและดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ					
12.นักศึกษาขาดความรู้ทางด้านการตลาด - การจัดจำหน่าย เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนการดำเนินกิจกรรมให้ประสบผลสำเร็จให้ดียิ่งขึ้น					
13.นักศึกษาขาดความรู้ทางด้านบัญชี - การเงิน เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนการดำเนินกิจกรรมให้ประสบผลสำเร็จให้ดียิ่งขึ้น					
14.นักศึกษามีปัญหาในการตัดสินใจเลือกกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจที่เหมาะสมกับความสามารถของตัวเอง					
15.นักศึกษาขาดการประสานงานที่ดีกับผู้บริหาร					
16.นักศึกษาขาดการประสานงานที่ดีกับอาจารย์ที่ปรึกษา					
17.นักศึกษาขาดการประสานงานที่ดีระหว่างเพื่อนร่วมกิจกรรม					
18.นักศึกษาไม่เข้าใจขั้นตอนการปฏิบัติงานในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ					
4.ปัญหาเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก					
1.อาคารสถานที่ไม่เพียงพอต่อการจัดและดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ					
2.อาคารสถานที่สำหรับดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจไม่เหมาะสมกับกิจกรรมแต่ละประเภทที่จัดให้มีขึ้น					
3.ระยะเวลาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจไม่ต่อเนื่อง					
4.วัน เวลา ในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจไม่กำหนดไว้แน่นอน					
5.วัน เวลาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจที่กำหนดไว้ไม่เหมาะสม					
6.งบประมาณสนับสนุนในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจมีจำนวนไม่เพียงพอ					
7.วิทยาเขตมีข้อจำกัดในเรื่องงบประมาณให้นักศึกษากู้ยืมเพื่อนำมาดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ					
8.วิทยาเขตขาดการหาเงินทุนจากแหล่งอื่นมาสนับสนุนการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ					
9.กฎระเบียบของวิทยาเขตไม่เอื้ออำนวยต่อการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ					
10.ผู้ปกครองไม่ให้ความร่วมมือในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ					
11.ขาดเครื่องมือในการประเมินผลโครงการหรือกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ เช่น ตู้รับความคิดเห็น เอกสาร แบบสอบถาม					

ลักษณะปัญหา	ระดับของปัญหา				
	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
	5	4	3	2	1
12.อุปกรณ์ที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรไม่เพียงพอ					
13.ขาดเอกสารทางวิชาการในการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ					
14.ไม่มีป้ายประกาศสำหรับปิดประกาศและประชาสัมพันธ์กิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ					
15.ขาดการเผยแพร่ผลงานการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจออกสู่ชุมชนและผู้ปกครอง					

ตอนที่ 3

เสนอแนะและความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางในการแก้ปัญหาการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตร
ทางธุรกิจ ของนักศึกษา คณะคหกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช

คำชี้แจง ท่านมีข้อเสนอแนะและความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางในการแก้ปัญหาการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตร
ทางธุรกิจ ของนักศึกษา คณะคหกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช ด้านต่างๆ
ต่อไปนี้อย่างไรบ้าง

- 1.ปัญหาเกี่ยวกับนโยบายผู้บริหาร.....
.....
- 2.ปัญหาเกี่ยวกับอาจารย์ที่ปรึกษา.....
.....
- 3.ปัญหาเกี่ยวกับนักศึกษา.....
.....
- 4.ปัญหาเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก.....
.....

ผู้วิจัยขอขอบคุณผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่าน

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ.....บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ...โทร.: 5644, 5646.....

ที่..... ทม 1007/ 3444..... วันที่ 11 มิถุนายน 2542.....

เรื่อง..... ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ.....

เรียน คณบดีคณะสังคมศาสตร์

เนื่องด้วย นายสุริยา เทพิน นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำสารนิพนธ์ เรื่อง "ปัญหาในการดำเนินการกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจตามทัศนะของ นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตชวติเวช" ไรคดี ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพรีร์ ลีมไทย เป็นประธานควบคุมการทำสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ รองศาสตราจารย์ สาอางค์ งามวิชา เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่าน ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นายสุริยา เทพิน ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

(ศาสตราจารย์ ดร.เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ.....บัณฑิตวิทยาลัย...มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ...โทร.....5644, 5646.....

ที่.....ทบ 1007/3440.....วันที่.....11 มิถุนายน 2542.....

เรื่อง.....ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ.....

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์.

เนื่องด้วย นายสุริยา เทพิน นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำสารนิพนธ์ เรื่อง "ปัญหาในการดำเนินการกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจตามทัศนะของ นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตระยอง" โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพรีร์ ลีมไทย เป็นประธานควบคุมการทำสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ รองศาสตราจารย์ ดร.อารี พันธุ์มณี และ รองศาสตราจารย์ชูศรี วงศ์รัตนะ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่าน ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชิญชวนให้ นายสุริยา เทพิน ซึ่งเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

(ศาสตราจารย์ ดร. เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ.....บัณฑิตวิทยาลัย-มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ-จทร.....5644, 5646

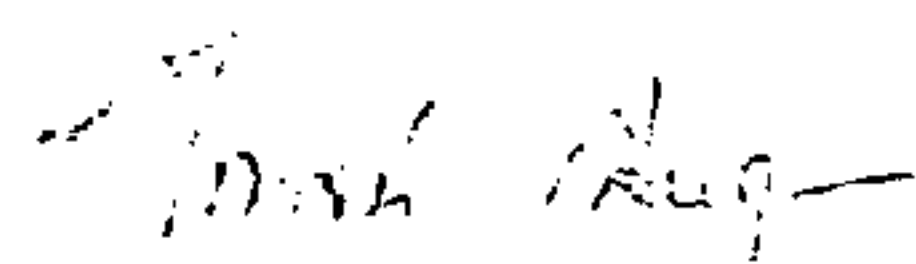
ที่.....ทบ 1007/ 3111 วันที่.....มิถุนายน 2542

เรื่อง.....ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณะบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นายสุริยา เทพิน นิสิตปริญญาโท วิชาเอกธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กำลังดำเนินการทำสารนิพนธ์ เรื่อง "ปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ตามทัศนะของ นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตชวติเวช" โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุพีร์ ลีมไทย และ รองศาสตราจารย์ชูศรี วงศ์รัตน์ะ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์ชวลิต รวยอาจิม เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องหมายการวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่าน ใต้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ ให้ นายสุริยา เทพิน ซึ่งเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้ด้วย

(ดร.ไพโรจน์ กลิ่นกุหลาบ)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัยฝ่ายบริหาร

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี

ที่ ทบ 1007/ 336

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๔ / มกราคม 2543

เรื่อง ขอความร่วมมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาเขตระยอง

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นายสุริยา เทพิน นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำสารนิพนธ์เรื่อง "ปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจตามทัศนะของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตระยอง" โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพรีร์ ลิ้มไทย และ รองศาสตราจารย์ชูศรี วงศ์รัตน์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขออนุญาตใช้สถานที่และนักศึกษาชั้น ปวช. และ ปวส. แผนกผ้าและเครื่องแต่งกาย แผนกอาหารและโภชนาการ แผนกศึกษาศาสตร์ จำนวน 242 คน ตอบแบบสอบถามปัญหาในการดำเนินกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางธุรกิจ ตามทัศนะของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตระยอง ในระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ 2543

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่าน ได้โปรดพิจารณาให้ นายสุริยา เทพิน ได้เก็บข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ ซึ่งจะ เป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ศาสตราจารย์ ดร. เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 258-4119, 664-1000 ต่อ 5644, 5646

โทรสาร. 258-4119

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รศ. ลำอานค์ งามวิชา	อาจารย์ประจำภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
รศ. ดร. อารี พันธุ์มณี	อาจารย์ประจำภาควิชาแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
อาจารย์ชวลิต รวยหาจิน	อาจารย์ประจำภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล	นายสุริยา เทพิน
วัน-เดือน-ปีเกิด	วันที่ 27 มิถุนายน 2512
สถานที่เกิด	บ้านหนองผือ ตำบลนาใน อำเภอพรรณานิคม จังหวัดสกลนคร
สถานที่ปัจจุบัน	บ้านพักครูโรงเรียนวัดคูบอน เขตคลองคั่นยาว บึงกุ่ม บางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10200
ตำแหน่งหน้าที่ในปัจจุบัน	อาจารย์ 1 ระดับ 4
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช 168 ถ.ศรีอยุธยา แขวงวรวิทย์พยาบาล เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร 10800
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2530	ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพรณาวุฒาจารย์ จังหวัดสกลนคร
พ.ศ. 2532	อ.ศศ. (บริหารธุรกิจ) สถาบันราชภัฏมหาสารคาม
พ.ศ. 2535	ศศ.บ (การจัดการทั่วไป) สถาบันราชภัฏมหาสารคาม
พ.ศ. 2544	กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ